

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Contents

<i>Nově vzniká i #HPaMR jako audiokniha.</i>	2
---	---

Toto je kapitola z 5. knihy fanfiction Harry Potter a Metody racionality. Nové kapitoly vychází nepravidelně, ale po několika letech teď opět častěji.

Nejnovější verze všech vyšlých knih #HPaMR ke stažení najdete na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>, seznam kapitol 5. knihy je [tady](#).

Jestli se vám **#HPaMR** líbí, budeme vděční za sdílení! Kniha i překlad jsou výtvorem nadšení a musí být k dispozici zdarma. Všechny ochranné známky náleží J. K. Rowlingové.

Nově vzniká i [#HPaMR jako audiokniha](#).

(Titulky mezinárodních zpráv, 7. dubna 1992)

Toronto Magical Tribune:

BRITSKÝ STAROSTOLEC
SVĚDKEM, JAK ‚CHLAPEC-KTERÝ-PŘEŽIL‘
VYDĚSIL MOZKOMORA
EXPERT NA KOUZELNÉ BYTOSTI:
„PROSTĚ KECAJÍ“
FRANCIE, NĚMECKO OBVIŇUJÍ BRITÁNII
ŽE SI CELOU VĚC VYMYSLELA

New Zealand Spellcrafter's Diurnal Notice:

CO BRITSKÉ ZÁKONODÁRCE PŘIPRAVILO O ROZUM?

STANE SE TO I NAŠÍ VLÁDĚ?
ODBORNÍCI VYBÍRAJÍ 28 DŮVODŮ
PROČ UŽ SE TO MOŽNÁ STALO

American mage:

Z KLANU VLKODLAKŮ
BUDOU PRVNÍ OBYVATELÉ WYOMINGU

Jinotaj:

MALFOY UPRCHL Z BRADAVIC
PROTOŽE SÍLY VÍL SE PROBOUZEJÍ

Denní věštec:

LEGÁLNÍ KLIČKY OSVOBODILY
„ŠÍLENOU MUDLOROZENOU“
POTTER VYHROŽUJE MINISTERSTVU
ÚTOKEM NA AZKABAN

Hypotéza: Voldemort

(8. dubna 1922, 19:22)

Všichni čtyři se znovu shromáždili kolem starého stolu ředitele Bradavic, s jeho zásuvkami v zásuvkách uvnitř zásuvek, ve kterých jsou uložena veškerá lejstra Bradavické školy. Legenda říkala, že ředitelka Shehlová se v tom stole jednou ztratila, a že tam vlastně pořád někde je a nebude z něj propuštěna, dokud si svoje papírování nedá do pořádku.

Minerva se příliš netěšila na chvíli, kdy tyto zásuvky zdědí, až jednoho dne zdědí celý stůl – pokud se toho někdo z nich dožije.

Albus Brumbál seděl za svým stolem a vypadal pochmurně, leč usebraně.

Severus Snape stál vedle vyhaslého krbu a jeho popela, a zlověstně se tyčil jako upír, kterým podle některých studentů předstíral, že je.

,Pošuk' Moody se k nim měl připojit, ale zatím nedorazil.

A Harry...

Chlapcovo drobné, hubené tělo, bylo usazeno na opěradle jeho židle, jako by energie, které jím probíhají, byly příliš silné na to, aby mohl normálně sedět. Rozhodný obličej, umaštěné vlasy, odhodlané zelené oči, a v tom všem rozeklaný blesk jeho nikdy se nezahojivší jizvy. Vypadal teď pochmurněji i ve srovnání s dobou před týdnem.

Minerva na okamžik zaletěla vzpomínkou k výletu s Harrym do Příčné ulice, který se zdál odehrát už před celými věky. Tenhle vážný chlapec nejspíš byl nějak *uvnitř* Harryho i tehdy. Nebyla to celé její chyba, ani Albusova. A přitom bylo něco téměř nesnesitelně smutného na kontrastu mezi tím mladým chlapcem, kterého potkala poprvé, a tím, co z něj udělala kouzelnická Británie. Harry neměl úplně obyčejné dětství, to jí bylo jasné, Harryho adoptivní rodiče jí říkali, že málo mluvil a s mudlovskými dětmi si skoro nehrál. Bylo smutné pomyšlení, že Harry si užil jen několik měsíců hraní si s ostatními dětmi v Bradavicích, než jej o tu možnost připravily nároky války. Možná Harry dětem svého věku ukazoval ještě jinou tvář, když nemusel čelit Starostolci. Ale

nedokázala nepředstavovat si dětství Harryho Pottera jako hromadu palivového dříví, a sebe s Albusem, jak z ní větev za větví přikládají do plamenů.

„Proroctví jsou zvláštní věc,” řekl Albus Brumbál. Oči starého kouzelníka byly přivřené jakoby únavou. „Vágní, nejasné, jejich smysl protéká jako voda mezi volnými prsty. Proroctví je vždycky obtíž, protože v něm nejsou odpovědi, jen otázky.”

Harry Potter seděl sevřeně. „Pane řediteli Brumbále,” řekl chlapec s jemnou pečlivostí, „mí přátelé se stali terčem. Hermiona Grangerová skoro musela do Azkabanu. Válka začala, jak jste sám vyjádřil. Proroctví profesorky Trelawneyové je klíčovou informací k vyvážení mé hypotézy o tom, co se děje. Nemluvě o tom, že je hloupé – a *nebezpečné* – že Temný pán to proroctví zná *a já ne.*”

Albus se na ni tázavě zadíval a ona v odpověď potřásla hlavou – ať už Harry zjistil, že Trelawneyová něco proročkovala, a že o tom Temný pán ví, jakoukoli nepředstavitelnou cestou, nezjistil to od ní.

„Voldemort, který se toto proroctví snažil odvrátit, při tom tebou byl poražen,” řekl pak starý kouzelník. „Jeho znalost mu byla na škodu. Pečlivě si to promysli, Harry Pottere.”

„Ano, řediteli, já tomu rozumím. Moje původní kultura také má literární tradici sebenaplňujících se a špatně vyložených proroctví. Budu to interpretovat opatrně, můžete být v klidu. Ale už jsem stejně část uhádl. Je pro mě bezpečnější pracovat s dohady?”

Čas ubíhal.

„Minervo,” řekl Albus. „Mohla bys?”

„Příchod toho...” začala. Ta slova jí úplně nešla ze rtů, nebyla žádná herečka. Nedokázala napodobit ten hluboký, mrazivý tón původního proroctví, a přitom se zdálo, že všechen *smysl* je obsažen právě v tom tónu. „Příchod toho, v jehož moci je porazit Pána všeho zla, se blíží... narodí se těm, kteří se mu již třikrát postavili, na samotném sklonku sedmého měsíce roku...”

„Pán zla ho poznamená jako sobě rovného,” ozval se Severusův hlas a ona na své židli nadskočila. Mistr lektvarů se u krbu hrozivě tyčil. *„On však bude mít moc, jakou Pán zla sám nezná... proto jeden z nich musí skoro zničit druhého, neboť tyto dvě odlišné douše nemohou existovat ve stejném sítě.”*

Poslední verš Severus přednesl s takovou zlověstností, že ji to zamrazilo až do morku kostí; bylo to úplně jako slyšet Sybillu Trelawneyovou.

Harry s úšklebkem poslouchal. „Můžete to zopakovat?” řekl Harry.

„Příchod toho, v jehož moci je porazit Pána všeho zla, se blíží... narodí se těm, kteří se mu již třikrát postavili, na samotném sklonku sedmého měsíce –”

„Vlastně moment, mohl byste to zapsat? Musím to zanalyzovat *důkladně* –”

Když se do toho pustili, Albus i Severus sledovali pergamen jako dva sokoli, jako by se chtěli ujistit, že se neobjeví nějaká neviditelná ruka a neodnese tu cennou informaci

„Tak se na to podíváme...” řekl Harry. „Jsem muž a narozený 31. července, odškrtnám. Skutečně jsem přemohl Temného pána, odškrtnám. Dvojnásobné zájmeno ve druhém řádku... ale ještě jsem nebyl narozen, takže mí rodiče by se těžko třikrát postavili *mně*. Tahle jizva je jasný kandidát na označení...” Harry se dotkl svého čela. „Pak je tu moc, jakou Pán zla sám nezná, čímž se nejspíš myslí moje vědecké vzdělání –”

„Ne,” řekl Severus.

Harry se na mistra lektvarů překvapeně zadíval.

Severus měl oči zavřené a jeho obličej se stáhl soustředěním. „Temný pán by takovou moc mohl získat nastudováním stejných knih jako vy, Pottere. Ale proroctví neříká *moc, kterou Temná pán sám nemá*. Ani neříká, *moc, kterou Temná pán sám nemůže mít*. Mluvila o *moci, kterou Temná pán sám nezná*... bude to něco, co je mu cizí víc než mudlovské artefakty. Možná moc, které ani nedokáže porozumět, i kdyby ji viděl...”

„Věda není hromádka technologických triků,” řekl Harry. „Není to jen mudlovská verze hůlky. Nejsou to ani znalosti, jako našprtat se tabulku prvků. Je to jiný způsob *myšlení*.”

„Možná...” zamumlal mistr lektvarů, ale jeho hlas zněl skepticky.

„Je riskantní,” řekl Albus, „z proroctví vyvozovat příliš, i v případě, že jsi ho byl sám svědkem. Jsou to nadmíru frustrující záležitosti.”

„To vidím,” řekl Harry. Jeho ruka se zdvihla a přetřela jizvu na jeho čele. „Ale... okej, jestli *toto* je skutečně všechno, co víme... podívejte, řeknu to bez příkras. Jak *víme*, že Temný pán skutečně přežil?”

„Cože?” vykřikla. Albus si jen povzdechl a zaklonil se ve svém obřím ředitelském křesle.

„No,” řekl Harry, „představte si, jak toto proroctví znělo, když bylo proneseno. Vy-víte-kdo se dozví jeho znění a přijde mu, že jsem předurčen vyrůst a svrhnout ho. Že s ním mám svést nějakou závěrečnou bitvu, kde jeden z nás musí skoro zničit druhého. Takže Vy-víte-kdo zaútočí na Godricův důl a *okamžitě* je zničen, a zanechává po sobě *nějak* zbytek, který může nebo nemusí být jeho odtělesněná duše. Možná jsou Smrtijedi jeho pozůstatkem, nebo je jím Znamení zla. Chci tím říct, že tohle proroctví už mohlo být naplněno. Nechápejte mě špatně – uvědomuju si, že moje interpretace je trochu široká. To, jak to Trelawneyová pronesla, nepůsobí, jako by odpovídalo *jen* událostem, které se historicky staly 31. října 1981. Zaútočit na dítě a zjistit, že kletba se odrazila, není něco, co byste obvykle označili ‚mocí ho porazit‘. Ale když se na proroctví budete dívat jako jednu z *několika* možných budoucností, ze kterých jen *jedna* se na Halloween skutečně odehrála, pak by to proroctví už mohlo být uzavřeno.”

„Ale –” vyhrkla Minerva. „Ale ten útok na Azkaban –”

„*Pokud* to Temný pán přežil, je pro průlom z Azkabanu náš hlavní podezřelý,” řekl Harry rozumně. „Dalo by se dokonce říct, že průlom z Azkabanu je bayesiánským důkazem pro přežití Temného pána, protože průlom z Azkabanu se spíš podaří ve světě, ve kterém je naživu, než ve světě, kde je mrtvý. Ale není to *silný* bayesiánský důkaz. Není to něco, co

se *nemůže stát*, když Temný pán není naživu. Profesor Quirrell, který *nezačal* s předpokladem, že s námi Vy-víte-kdo pořád je, neměl problém vymyslet si vlastní vysvětlení. Pro něj bylo očividné, že by nějaký mocný kouzelník mohl chtít Bellatrix Blackovou, protože mohla přechovávat tajemství Temného pána, nějaké jeho magické znalosti, které předal jen jí. Šance, že by někdo přežil smrt svého těla, jsou velmi nízké, i když to je v magii možné. *Většinu* času se to nestává. Takže pokud je to *jen* průlom z Azkabanu... musel bych říct, že formálně tu není dost bayesiánských důkazů. Nepravděpodobnost důkazů předpokládajících, že hypotéza je falešná, není souměřitelná s dříve stanovenou nepravděpodobností dané hypotézy."

„Ne,” řekl Severus ploše. „Proroctví se ještě nenaplnilo. Poznal bych to.”

„Jste si tím *jistý?*”

Mistr lektvarů mluvil s jistotou: „Ano, Pottere. Když už by se proroctví naplnilo, *chápal* bych ho! Slyšel jsem od Trelawneyové jeho slova, a kdybych znal události, které proroctví odpovídají, *zapadly by*. To, co už se stalo... zatím *nesedí.*”

„Nejsem si *jistý*, co s tímto tvrzením mám dělat,” řekl Harry. Ruka se mu zvedla a nepřítomně třela jeho čelo. „Možná jde jen o to, co si *myslíte*, že se stalo, a co *nesedí*, ale ve skutečnosti se to stalo jinak...”

„Voldemort *je* naživu,” řekl Albus. „Jsou tu i další náznaky.”

„Jako třeba?” zazněla okamžitě Harryho odpověď.

Albus se odmlčel. „Existují děsivé rituály, kterými kouzelníci

vstali z mrtvých," řekl Albus pomalu. „To díky historii a legendám dokáže rozpoznat každý. Ale přitom tyto knihy chybí, nedokázal jsem je najít; jsem si tím jistý, že to Voldemort je odstranil -“

„Takže to, že *nedokážete* najít žádnou knihu o nesmrtnosti dokazuje, že je vzal Vy-víte-kdo?“

„Vskutku," řekl Albus. „Existuje jistá kniha - nebudu ji jmenovat - která chybí ze zakázané části bradavické knihovny. U Borgina a Burkese měl být prastarý svitek, ale je tam jen prázdné místo v polici, kde býval -“ Starý kouzelník se zarazil. „Ale předpokládám," řekl starý kouzelník jakoby sám sobě, „že řekneš, že i kdyby se Voldemort pokusil stát nesmrtným, nedokazuje to, že skutečně uspěl...“

Harry si povzdychl. „Existuje důkaz, pane řediteli? Jsou tu jen pravděpodobnosti. Pokud víme, že konkrétní knihy o rituálech nesmrtnosti chybí, zvyšuje to pravděpodobnost, že se někdo o nějaký pokusil. A to zase zvyšuje výchozí pravděpodobnost, že Temný pán přežije svou smrt. To uznávám a děkuji vám, že jste tímto faktem přispěl. Otázkou zůstává, jestli to výchozí pravděpodobnost zvýší *dostatečně*.“

„Zajisté," řekl Albus potichu, „když uznáváš, že je byt' jen *šance*, že Voldemort přežil, stojí přece za to se před tím ochránit?“

Harry naklonil hlavu. „Jak říkáte, pane řediteli. Ačkoliv když se pravděpodobnost dostatečně *sníží*, bylo by zase chybou kvůli tomu dál vyšilovat... Když vezmeme, že chybí knihy o nesmrtnosti, a když vezmeme, že to proroctví by znělo o *něco* přirozeněji, kdyby mluvilo o tom, že s Temným pánem

budu muset v budoucnosti svést bitvu, souhlasím, že je pravděpodobné, a ne jen *možné*, že Temný pán je naživu. Ale musíme vzít v potaz i *další* pravděpodobnosti – a v možných světech, kde Vy-víte-kdo naživu *není*, to na Hermionu ušil někdo jiný.”

„Pošetilost,” řekl mírně Severus. „Naprostá pošetilost. Znamení zla nezmizelo a jeho pán taky ne.”

„Vidíte, *tohle* přesně mám na mysli, když říkám ‚formálně nedostatečný bayesiánský důkaz‘. Jistě, zní to úplně hroživě a osudově, ale je *tak moc* nepravděpodobné, že magické označení zůstane na místě, i když jeho původce zemře? Předpokládejme, že znamení je vidět, dokud je vědomí Temného pána naživu, ale *a priori* bychom hádali jen dvacetiprocentní šanci, že Znamení zla bude vidět i po smrti Temného pána. Pak se pozorování ‚Znamení zla nezmizelo‘ pětkrát pravděpodobněji stane ve světech, kde je Temný pán naživu než v těch, kde je mrtvý. Je to souměřitelné s výchozí nepravděpodobností nesmrtelnosti? Dejme tomu, že předchozí šance byla sto ku jedné proti tomu, že Temný pán přežil. Pokud je hypotéza stokrát pravděpodobněji nesprávná než správná, a pak vidíte důkaz, který bude pětkrát pravděpodobnější, když bude hypotéza správná, měli byste upravit svůj předpoklad, takže hypotéza je pak dvacetkrát pravděpodobněji nesprávná než správná. Šance sto ku jedné, krát pravděpodobnostní poměr jedna ku pěti, znamená šanci dvacet ku jedné, že Temný pán je mrtvý –”

„Odkud pořád taháte všechna ta *čísla*, Pottere?”

„Ano, to je přiznaná slabina této metody,” řekl Harry pohotově. „K čemu se snažím dostat *kvalitativně* je důvod, proč pozorování ‚Znamení zla nezmizelo‘ není dostatečným důkazem pro hypotézu ‚Temný pán je nesmrtelný.‘ Ty

důkazy nejsou tak převratné jako to tvrzení." Harry se odmlčel. „A to ani nezmiňuju, že i když by byl Temný pán naživu, *nemusel* to být on, kdo to na Hermionu ušil. Jak jednou pravil jeden prohnáný muž, může být víc než jeden snovač a víc než jeden plán."

„Jako třeba profesor obrany," řekl Severus s tenkým úsměvem. „Asi musím souhlasit, že je podezřelý. Ostatně loni byl *taky* pachatelem tehdejší profesor obrany; a rok předtím taky, stejně jako o rok *dřív*."

Harry sklopil oči zpět k pergamenu na svém klíně. „Pojďme dál. Jsme si *jistí*, že toto proroctví je zcela přesné? Nikdo si nehrál s pamětí profesorky McGonagallové, že by třeba něco změnil nebo ubral nějaký veršik?"

Albus se odmlčel a pak pomalu začal mluvit: „Na Británii je sesláno ohromné kouzlo, které zaznamenává každé proroctví, které uvnitř našich hranic zazní. Jsou zaznamenána hluboko pod Nejstarší síní Starostolce, v oddělení záhad."

„Sál proroctví," zašeptala Minerva. Četla o tom místě, že je to velká místnost plná polic se zářícími koulemi, které se během let postupně jedna po druhé objevují. Říkalo se, že ji vytvořil sám Merlin; závěrečný výsměch Osudu od samotného největšího kouzelníka. Ne všechna proroctví se uzavřela v dobrém, a Merlin si přál, aby alespoň ti, o kterých se v proroctvích mluví, věděli, že o nich proroctví bylo proneseno. Merlin tím projevoval respekt jejich svobodné vůli, aby je Předurčenost nemohla ovládat zvenku, bez jejich vědomí. Těm, o kterých bylo proneseno proroctví, připlula do ruky zářící koule, a slyšeli skutečný hlas prorokujícího. Když se koule zkusili dotknout druzí, tak se z toho prý zbláznili – nebo jim z toho mohla vybuchnout

hlava, nebylo to v legendách úplně vyjasněno. Ať už byl Merlinův původní záměr jakýkoli, Nevýslovní tam nenechali nikoho vstoupit už po staletí, alespoň pokud věděla. V *Činech prastarých kouzelníků* se psalo, že pozdější Nevýslovní objevili, že upozornit subjekty proroctví mohlo interferovat s tím, jak proroci mohli uvolňovat nějaké svoje časové tlaky, a tak Merlinovi dědicové jeho Sál uzavřeli. Minervu napadlo se zamýšlet (ted, když už strávila pár měsíců kolem pana Pottera) jak by to někdo mohl vědět, ale také věděla, že Albuse se ptát nebude, pro případ, že by jí to opravdu řekl. Minerva pevně věřila, že dělat si starosti s Časem by měly jen hodiny.

„Sál proroctví,” potvrdil Albus pokorně. „Ti, o kterých se v proroctví mluví, tam mohou ta proroctví slyšet. Vidíš už, kam to vede, Harry?”

Harry se zamračil. „No, mohl bych si ho poslechnout já, nebo Temný pán... ach, mí rodiče. Ti, kdo se mu třikrát vzepřeli. Byli také zmíněni v proroctví, takže si ten záznam mohli poslechnout?”

„Jestli James a Lily slyšeli něco jinak, než jak to hlásila Minerva,” řekl Albus vyrovnaně, „neřekli mi o tom.”

„Ty jsi tam vzal Jamese a Lily?” řekla Minerva.

„Fawkes se dostane leckam,” řekl Albus. „Ale nikde to nezmiňujte.”

Harry zíral přímo na Albuse. „Mohl bych já jít do tohohle Oddělení záhad a poslechnout si záznam toho proroctví? Původní tón hlasu by asi leccos napověděl, co jsem tak slyšel.”

Od Albusových půlměsíčních brýlí se odrazilo světlo, jak starý kouzelník pomalu potřásl hlavou. „Myslím, že to by bylo nemoudré,” řekl Albus. „Z důvodů víc než zřejmých. To Merlinem vytvořené místo je nebezpečné, a pro některé lidi je nebezpečnější než pro jiné.”

„Chápu,” řekl Harry bezbarvě a shlédl zpět na pergamen. „Budu to prozatím brát tak, že proroctví je přesné. Další část říká, že mě Temný pán označil za sobě rovného. Co myslíte, co by tím tak mohl myslet?”

„Jistě ne to,” řekl Albus, „že bys musel jakkoliv napodobovat jeho způsoby.”

„Nejsem hloupý, pane řediteli. Mudlové na pár věcí ohledně časových paradoxů přišli, i když je to pro ně všechno jen teoretické. Nezahodím svoje hodnoty jen proto, že mi signál z budoucnosti přijde tvrdit, že se něco stane, protože by to byl jediný důvod, proč se to doopravdy stalo. Nicméně co to tedy znamená?”

„To nevím,” řekl Severus.

„Ani já,” doplnila.

Harry vytáhl hůlku, obracel ji v rukou, a meditativně se zadíval na dřevo. „Jedenáct palců, cesmína, s jádrem z fénixího pera,” řekl Harry. „A ten fénix, jehož ocasní pero je v této hůlce, poskytl už jen jedno další, ze kterého pan... jak se jmenoval, Oliva něco... udělal jádro hůlky Temného pána. A ještě jsem Hadí jazyk. To se zdálo jako přílišná shoda náhod už tehdy. A teď zjišťuji, že existuje proroctví, které říká, že budu roven Temnému pánovi.”

Severusovy oči byly zamyšlené, ředitelův pohled nečitelný.

„Mohlo by se stát,“ řekla Minerva váhavě, „že by Vy-víte-kdo – že by Voldemort – přenesl některé ze svých sil na pana Pottera, když mu tu noc způsobil tu jizvu? Nebylo by to něco, co zamýšlel udělat, to jistě ne. Přesto... nevím, jak by pan Potter mohl být jemu roven, pokud by měl méně magie než Temný pán sám...“

„Meh,“ řekl Harry, který pořád meditoval nad svojí hůlkou. „Bojoval bych s Temným pánem bez jakékoli magie, kdybych musel. *Homo Sapiens* se nestal dominantním druhem na této planetě tím, že by měl nejostřejší drápy nebo nejpevnější brnění – ačkoli tento poznatek kouzelníci nejspíš nechápou. Přesto je pod důstojnost mě jakožto lidské bytosti bát se čehokoli, co není chytřejší než já, a z toho, co jsem slyšel, v této konkrétní dimenzi Temný pán nebyl nějak děsivý.“

Do hlasu mistra lektvarů se vkradl jeho obvyklý pohrdavý tón. „Představujete si, že jste inteligentnější než Temný pán, Pottere?“

„Ano, vlastně ano,“ řekl Harry, stáhl si levý rukáv hábitu a vyhrnul rukáv košile pod ním, aby ukázal holé předloktí. „Ah, to mi připomíná! Ujistěme se, že nikdo z nás tady nemá jasně viditelné tetování na obvyklém, snadno zkontrolovatelném místě, které by nás prozrazovalo jako tajné nepřátelské špehy.“

Albus gestem utišil mistra lektvarů, než stihl říct něco jízlivého. „Pověz mi, Harry,“ řekl Albus, „kde bys ty vytvořil Znamení zla?“

„Na méně obvyklých místech,“ řekl Harry okamžitě, „aby nešlo najít bez svlékání a ostudy, ačkoli každý, koho by skutečně zajímala bezpečnost, by to stejně zkontroloval.“

Mělo by být menší, pokud to jde. Přes něj udělat nemagické tetování, které by skrylo přesný tvar – nebo ještě lépe ho zakrýt vrstvou falešné kůže –”

„Vskutku prohnané,” řekl Albus. „Ale řekni mi, kdybys do Znamení mohl zapojit libovolné podmínky, nechat ho vyblednout nebo vystoupit podle svého přání, jak bys to udělal?”

„Bylo by vždycky úplně neviditelné,” řekl Harry tónem, jako by to byla samozřejmost. „Nechcete mít žádný zjistitelný rozdíl mezi špehem a nešpehem.”

„Dejme tomu, že jsi ještě prohnanější,” řekl Albus. „Jsi pánem triků, mistrem klamu, a využíváš svých schopností naplno.”

„No –” Chlapec se odmlčel a zamračil se. „Působí to zbytečně komplikovaně, spíš jako taktika, kterou by použil zloduch v Dračáku než něco, co by někdo zkoušel ve skutečné válce. Ale předpokládám, že byste mohl vnutit falešné Znamení zla lidem, kteří ve skutečnosti Smrtijedi nejsou, a ta skutečná Znamení zla udržet neviditelná. Ale pak je otázka, proč by vůbec lidé začali věřit tomu, že Znamení zla označuje Smrtijedy... Musím nad tím aspoň pět minut popřemýšlet, jestli ten problém mám brát vážně.”

„Ptám se tě na to,” řekl Albus stále tím mírným tónem, „protože jsem vskutku v časných dnech války prováděl pokusy, jaké navrhuješ. Řád přestál mé bláznovství jen proto, že Alastor nevěřil holým předloktím, která jsme viděli. Myslel jsem si poté, že nositelé Znamení ho mohou skrýt nebo ukázat podle své vůle. Ale když jsme ukryli Igora Karkaroffa před Starostolcem, to Znamení na jeho ruce bylo jasně viditelné, přes všechno, co Karkaroff na obranu své

nevinnosti říkal. Jaká má Znamení zla skutečná pravidla nevím. I Severus je stále svým Znamením vázán nevyjevovat jeho tajemství nikomu, kdo už by je sám neznal.”

„Aha, tak *tím* je to *jasné*,” řekl Harry okamžitě. „Počkat, zadržte - vy jste byl *Smrtijed*?” Harry svůj pohled přesunul na Severuse.

Severus ho počastoval sevřeným úsměvem. „Co se jich týká, pořád jsem.”

„Harry,” řekl Albus s očima upřenýma jen na chlapce. „Co myslíš tím, že je to jasné?”

„Základy informační teorie,” řekl hoch přednáškovým tónem. „Sledování proměnné X sděluje informace o proměnné Y tehdy a jen tehdy, pokud různé hodnoty X jsou různě pravděpodobné pro různé hodnoty Y. Ve chvíli, kdy uslyšíte o něčem, čím se špeh a nešpeh liší, měli byste to okamžitě chtít využít k rozlišení špehů od nešpehů. A abyste podobně rozlišili skutečnost od lži, potřebujete proces, který bude mít jiné výsledky v přítomnosti pravdy a jiné při lži - proto nefunguje ‚víra‘ jako měřítko pravdy, ale ‚dělání pokusných předpovědí a jejich ověřování‘ funguje. Vy říkáte, že někdo se Znamením zla nemůže odhalit jeho tajemství někomu, kdo už ho sám nezná. Takže abychom zjistili, jak Znamení zla funguje, zapišme si každý způsob, jak si dokážeme představit, že by Znamení zla fungovat *mohlo*, a pak budeme sledovat, jak se profesor Snape snaží každou z těch věcí vypovědět nějakému kolegovi - nejlépe někomu, kdo neví, čeho se pokus týká - binární hledání vám vysvětlím později, abychom mohli hrát Dvacet dotazů a trochu věci upřesnit - a cokoli, co *nemůže* říct nahlas, je pravda. Jeho ticho bude ten rozdílný výsledek, který se

objeví u pravdivých výroků o Znamení zla, a u nepravdivých ne, chápete?”

Minerva zjistila, že svěsila čelist, a prudce zavřela pusu. I Albus vypadal překvapeně.

„A potom, jak jsem říkal, *jakékoli* rozdíly v chování mezi špehy a nešpehy mohou být použity k určování špehů. Jakmile bychom našli alespoň jedno magicky omezené tajemství Znamení zla, můžete testovat, kdo Znamená zla má tím, že je necháte přečíst to tajemství někomu, kdo o něm zatím neví –”

„*Děkuji, pane Pottere.*”

Všichni se podívali na Severuse. Mistr lektvarů se napřimil, a jeho zuby byly odhalené v grimase zlostného triumfu. “Pane řediteli, nyní už o Znamení mohu mluvit volně. Když víme, že jsme jako Smrtijedi odhaleni před druhými, kteří ještě neviděli naše odhalené předloktí, Znamení se ukáže ať už to zamýšlíme nebo ne. Ale pokud už viděli naše holé předloktí, Znamení se neukáže, a neukáže se ani když jsme jen v podezření. Proto Znamení zla ukazuje Smrtijedy – ale jen ty již odhalené.”

„Ah...” řekl Albus. „Děkuji, Severusi.” Kráče zavřel oči. „To by vskutku vysvětlovalo, proč Black unikl Peterovi... ah, no co už. A Harrym navržený pokus?”

Mistr lektvarů potřásl hlavou. „Navzdory Potterovým přeludům nebyl Temný pán žádný blázen. Ve chvíli, kdy je podezření, že nějaký takový pokus probíhá, Znamení nám přestane vázat jazyk. Ale nemohl jsem na tu možnost upozornit, musel jsem počkat, až to někdo vydedukuje.” Další sevřený úsměv. „Přidělil bych vám spoustu školních

bodů, pane Pottere, kdyby to nezkompromitovalo mou roli. Ale jak můžete vidět, Temný pán byl docela prohnáný." Jeho pohled odplul do dále. „Ah," vydechl Severus, „opravdu *velice* prohnáný..."

Harry Potter dlouhou dobu tiše seděl.

Potom -

„Ne," řekl Harry a potřásl hlavou. „Ne, to nemůže být *doopravdy* pravda. Zaprvé, mluvíme tu o logické hádance, která by se objevila v *první* kapitole knihy Raymonda Smullyana, a která se ani *neblíží* obtížnosti, jakou se zabývají profesionální mudlovští vědci. A zadruhé, co já vím, třeba Temnému pánovi zabralo pět měsíců vymyslet záhadu, kterou jsem právě rozluštil za pět vteřin -"

„Je pro vás *tak* nepředstavitelné, Pottere, že by někdo další mohl být tak inteligentní jako vy?" Hlas mistra lektvarů zněl spíš zvědavě než vyčítavě.

„Říká se tomu základní sazba, profesore. Důkaz jde uplatnit jak v případě, že Temný pán celou věc vymýšlel pět měsíců, tak i pět sekund, ale v každé dané populaci bude mnohem víc lidí, kteří to dokážou za pět měsíců než těch, kteří to dokážou za pět vteřin..." Harry si opřel čelo o ruku.

„Zatroleně, jak bych to vysvětlil? Předpokládám, že z vaší perspektivy přišel Temný pán s chytrou hádankou a já ji chytře vyřešil a díky tomu to vypadá, že si jsme *rovni*."

„Vzpomínám si na vaši první hodinu lektvarů," řekl suše mistr lektvarů. „Myslím, že před sebou ještě máte dlouhou cestu."

„V míru, Severusi," řekl Albus. „Harry už teď dokázal víc,

než smíš vědět. Přesto, Harry, pověz mi – proč *myslíš*, že Temný pán je slabší než ty? Určitě je to v mnohém poškozená duše, ale když budu porovnávat prohnanost – soudím, že ještě nejsi připraven mu čelit, a přitom já tvé plné skóre znám.”

Frustrující na této konverzaci bylo, že Harry *nemohl vysvětlit skutečné důvody svého nesouhlasu*, což porušovalo několik základních principů kooperativní diskuze.

Nemohl vysvětlit, jak se Bellatrix opravdu dostala z Azkabanu – ne působením Vy-víte-koho v jakékoli podobě, ale díky kombinaci důvtipu Harryho a profesora Quirrella.

Harry nechtěl před profesorkou McGonagallovou vysvětlovat, že různá poškození mozku ukazují, že nic jako duše není. Což dělalo úspěšný rituál nesmrtelnosti... no, ne *nemožným*, Harry cestu k magické nesmrtelnosti *jednou* určitě zamýšlel prorazit, ale bude to *mnohem těžší* a bude to vyžadovat *mnohem víc důvtipu* než jen uvázat již existující duši k nějaké kostěrově schránce. S čímž by se žádný inteligentní kouzelník ani nezalamoval, kdyby věděl, že jeho duše je nesmrtelná.

A pravý a upřímný důvod, proč Harry věděl, že Temný pán nemůže být zase *tak* chytrý... no... neexistoval taktní způsob, jak to říct, ale...

Harry *navštívil* zasedání Starostolce. *Viděl* ta směšná ‚bezpečnostní opatření‘, pokud se to tak vůbec dalo nazývat, která chránila nejhlubší patra ministerstva kouzel. Ani neměli Zlodějovu zhoubu, kterou goblini používali ke

spláchnutí Mnoholičného lektvaru a kleteb Imperius z lidí, kteří ke Gringottům vstupovali. Očividný způsob převzetí moci by bylo uvrhnout ministra kouzel a několik šéfů oddělení pod kletbu Imperius, a soví poštou poslat ruční granát každému příliš mocnému, než aby na něj Imperius šlo použít. Nebo jim po sově poslat uspávací plyn, pokud by jste je potřebovali živé ve stavu Živé smrti, abyste jim mohli brát vlasy na Mnoholičný lektvar. Nitrozpyt, falešné vzpomínky, matoucí kouzlo – bylo šílené, jak byl kouzelnický svět *přecpaný* možnostmi podvádět. Harry by možná nic z toho sám neudělal, během svého převzetí Británie, protože byl svázán Etikou... no, Harry by *mohl* udělat některé méně závažné věci, protože mnoholičný, dočasné matoucí kouzlo nebo jen čtení přes nitrozpyt všechny vycházely lépe než další den existence Azkabanu... ale...

Kdyby Harry nebyl vázán Etikou, mohl by vymazat zlé členy Starostolce ještě dnes, jen sám za sebe, za použití prvácké magie, díky tomu, že byl dost chytrý na to, aby pochopil mozkomory. Ačkoliv by pak Harry nemusel být v úplně dobré politické pozici, přeživší členové Starostolce by mohli zjistit, že je pro ně pohodlné a laciné odsoudit jeho činy ve prospěch svého P.R. a zatratit ho, přestože by si snad ti chytřejší uvědomovali, že to bylo pro vyšší dobro... ale *stejně*.

Kdybyste byli naprosto neomezení etikou, vyzbrojeni prastarými tajemstvími Salazara Zmijozela, měli tucty mocných následovníků včetně Luciose Malfoye, a zabralo by vám víc než deset let *selhat* při pokusu svrhnout vládu kouzelnické Británie, znamenalo to, že jste hlupák.

„Jak bych to řekl...“ řekl Harry. „Podívejte, pane řediteli, máte etiku, je spousta bitevních taktik, které byste nepoužil, protože nejste zlý. A bojoval jste s Temným

pánem, neuvěřitelně mocným kouzelníkem, který tak omezený nebyl, a *stejně* jste ho odrazili. Kdyby Vy-víte-kdo byl superchytrý *ještě k tomu všemu*, byli byste *mrtví*. Vy *všichni*. Zemřeli byste *okamžitě* -"

„Harry,“ řekla profesorka McGonagallová. Její hlas selhával. „Harry, my jsme *skutečně* skoro umřeli. Zemřela víc než polovina Fénixova řádu. Kdyby nebylo Albuse - Albuse Brumbála, největšího kouzelník za dvě stě let, Harry - už bychom tu jistě nebyli.“

Harry si přejel rukou po čele. „Omlouvám se,“ řekl Harry. „Nesnažím se nějak umenšovat to, čím jste prošli. Víím, že Vy-víte-kdo byl naprosto zlý, neuvěřitelně silný temný kouzelník s tucty mocných následovníků, a to bylo... zlé, ano, určitě dost zlé. Jenom...“ *To všechno není ani vzdáleně na stejné škále hrozby jako kdyby nepřítel byl chytrý, protože by Přeměnil toxin botulin a miliontinu gramu vám propašoval do šálku.* Byl nějaký bezpečný způsob, jak tento koncept předat, aniž by sdělil specifika? Harry na žádný nedokázal přijít.

„Prosím, Harry,“ řekla profesorka McGonagallová. „Prosím Harry, žádám tě - *ber Temného pána vážně!* Je nebezpečnější než -“ Starší čarodějka vypadala, že nemůže najít správná slova. „*Je mnohem nebezpečnější než Přeměňování.*“

Harryho obočí vyskočilo vzhůru ještě než se stihl zastavit. Ze směru Severuse Snapea zaznělo zlověstné uchechtnutí.

Um, řekl v něm Havraspárův hlas. *Um, upřímně, profesorka McGonagallová má pravdu, nebereme to tak vážně, jako bychom brali vážně vědecký problém. Je složité reagovat na všechny ty nové informace, místo abychom je prostě házeli*

oknem ven. Právě teď to vypadá, jako by se víra v náš obraz světa vůbec neposunula, i když jsme zrovna narazili na nečekaný a důležitý argument. Naše mávnutí rukou nad lordem Voldemortem jakožto vážnou hrozbou bylo původně založeno na tom, že Znamení zla je očividně úplná hloupost. Vyžadovalo by soustředěné úsilí se tohoto poznatku zbavit a celou tu cestičku, kterou jsme se ubírali, označit za podezřelou na základě mylného předpokladu, a my tomu teď to úsilí nevěnujeme.

„Dobře,“ řekl Harry zrovna, když profesorka McGonagallová vypadala, že znovu promluví. „Dobře, abych to mohl brát vážně, musím si dát pauzu a pět minut popřemýšlet.“

„Prosím, klidně můžeš,“ řekl Albus Brumbál.

Harry zavřel oči.

Jeho havraspárská osobnost se rozdělila na tři části.

Odhad pravděpodobnosti, řekl Havraspár Jedna, který fungoval jako moderátor. Že Temný pán je naživu a je tak chytrý jako my a tím pádem představuje skutečnou hrozbu.

Proč už nejsou všichni jeho nepřátelé po smrti? řekl Havraspár Dvě, který představoval obžalobu.

Poznámka, řekl Havraspár Jedna, ten argument už jsme vzali v potaz, a nemůžeme ho k posunutí obrazu světa použít znovu pokaždé, když ho vytáhneme.

Ale copak má nějakou chybu v logice? řekl Havraspár Dvě. Ve světech, kde je chytrý lord Voldemort, jsou všichni členové Fénixova řádu mrtví v prvních pěti minutách války. Svět tak nevypadá, takže v tom světě nežijeme. Hotovo.

Je to opravdu jisté? zeptal se Havraspár Tři, který byl ustanoven jako obhájce. Možná existuje důvod, proč tehdy lord Voldemort nebojoval naplno -

Jako třeba? dožadoval se Havraspár Dvě. A navíc, ať už je tvá výmluva jaká chce, požaduju, aby pravděpodobnost tvé hypotézy byla penalizována kvůli její dodatečné komplexitě -

Nech Trojku mluvit, řekl Havraspár Jedna.

Dobře... takže, řekl Havraspár Tři. Zprvė nevíme, jestli jde převzít ministerstvo jen pomocí ovládnání mysli. Možná je kouzelnická Británie ve skutečnosti oligarchií a potřebovali byste dostatečnou vojenskou moc, abyste zastrašili hlavy rodin a udělali z nich poddané -

Taky schytají Imperius, vložil se do toho Havraspár Dvě.

- a oligarchové mají Zlodějovu zhoubu ve vchodech do svých domů -

Postih za komplexitu! vykřikoval Havraspár Dvě. Další epickyly!

- chovejme se rozumně, řekl Havraspár Tři. Nevíme o nikom, kdo by přebíral ministerstvo jen pomocí pár dobře zacílených kleteb Imperius. My nevíme, jestli by to šlo tak snadno provést.

Ale, řekl Havraspár Dvě, i když to vezmeme v potaz... zdálo by se, že se najdou i další způsoby. Deset let neúspěchů? Opravdu? Používat jen běžné taktiky teroristů? To prostě... to nejsou ani pokusy.

Možná měl lord Voldemort i kreativnější nápady, odpověděl Havraspár Tři, ale nechtěl svůj postup ukázat vládám dalších států, nechtěl, aby věděli, jak zranitelní jsou, nainstalovali by si na svých ministerstvech Zlodějovu zhoubu. Ne dokud nebude mít Británii jako základnu a dostatek poddaných, aby mohl podlomit všechny další hlavní vlády naráz.

Předpokládáš, že chce ovládnout celý svět, poznamenal Havraspár Dvě.

Trelawneyová prorokovala, že je nám roven, pronesl Havraspár Tři vážně. Proto chce ovládnout svět.

A jestliže je nám roven a musíme s ním bojovat -

Na okamžik si Harryho mysl zkusila představit, jak by vypadal souboj dvou *kreativních* kouzelníků, kteří proti sobě bojují naplno.

Harry si všiml všech těch kouzel a lektvarů ve svých učebnicích pro prváky, které by při troše kreativity šlo použít na zabíjení lidí. Nemohl si pomoci. Doslova. Pokaždé *zkoušel* zastavit svůj mozek, ale bylo to jako dívat se na rybu a snažit se zabránit svému mozku, aby si všiml, že je to ryba. Co by někdo dokázal se sedmáckými znalostmi, nebo bystrozorskými, nebo se zapomenutou prastarou magií, jakou ovládal lord Voldemort... si nešlo ani domyslet. Magicky nadaný kreativně geniální psychopat nebyl jen ‚hrozba‘, znamenal hromadné vymření.

Pak Harry potřásl hlavou a opustil pochmurnou linii myšlenek, po které se ubíral. Otázka byla, jestli existuje podstatná pravděpodobnost, že vůbec bude čelit něčemu tak hroznému, jako by byl Temný racionalista.

Jaká je pravděpodobnost, že by to někomu, kdo se pokouší o rituál nesmrtelnosti, skutečně vyšlo...

Dejme tomu tisíc ku jedné, což je štědře přehnané – přece se nestávalo, že by jeden kouzelník z tisíce přežil svou smrt. Ačkoliv Harry vážně neměl skutečná data o tom, kolik z nich se skutečně o nějaké rituály nesmrtelnosti vůbec pokoušelo.

Co když je Temný pán tak chytrý jako my? řekl Havraspár Tři. Víte jak, Trelawneyová prorokovala, že nám bude roven. Pak by si zajistil, že jeho rituál nesmrtelnosti bude fungovat. P.S., nezapomínejme na ten ‚jeden z nich musí skoro zničit druhého‘ verš.

Vyžadovat takovou úroveň inteligence byl další nepříjemný detail, byla jen malá výchozí pravděpodobnost, že náhodný člen populace bude takovou inteligenci mít...

Ale lord Voldemort nebyl náhodně vybraný kouzelník, byl jeden z kouzelníků v populaci, který stál za pozornost všem ostatním. Hádanka Znamení zla poukazovala na jistou minimální míru inteligence, i kdyby (hypoteticky) Temnému pánovi trvalo delší dobu ji vymyslet. Nicméně pak zase v mudlovském světě se všichni extrémně inteligentní lidé, o kterých Harry z historie věděl, *nestali* zlymi diktátory nebo teroristy. Nejblíže k tomu v mudlovském světě měli manažeři hedgeových fondů, a z *těch* se nikdo nesnažil ovládnout víc než nějakou zemi třetího světa, což vymezovalo jejich možnosti jak ve zlém, tak v dobrém.

Byly tu hypotézy, kde Temný pán byl chytrý a Fénixův řád *nepadl* hned, ale tyto hypotézy byly komplikovanější a měly by dostat postih za komplexitu. A když se do toho započítaly i postihy za komplexitu dalších vysvětlení, vedl dost velký věrohodnostní poměr z hypotéz ‚Temný pán je

chytrý' versus 'Temný pán byl hloupý' k pozorování 'Temný pán nevyhrál válku okamžitě'. To mělo nejspíš věrohodnostní poměr tak 10:1 ve prospěch hloupého Temného pána... ale možná ne 100:1. Nemohli jste skutečně říct, že 'Temný pán okamžitě vyhraje' má pravděpodobnost větší než 99 procent, za předpokladu, že Temný pán začal jako chytrý. Suma přes všechny možné výmluvy by bylo víc než 0,01.

A pak tu taky bylo proroctví... které mohlo ale nemuselo *původně* zahrnovat verš o tom, jak lord Voldemort *okamžitě* umře, když konfrontuje Potterovy. Což pak Albus Brumbál upravil v paměti profesorky McGonagallové, aby lorda Voldemorta nalákal k jeho zkáze. Kdyby takový verš *neexistoval*, znělo by proroctví *víc* jako že by se Vy-víte-kdo a Chlapec-který-přežil měli teprve utkat v osudové konfrontaci. Ale v *takovém* případě bylo méně pravděpodobné, že by Brumbál přišel s důvěryhodně znějící omluvou, proč Harryho nevzít do Haly proroctví...

Harry začínal řešit, jestli z toho vůbec *dokáže* získat nějakou bayesovskou kalkulaci. Samozřejmě cílem subjektivní bayesovské kalkulace nebylo si vymyslet pár čísel, vynásobit je mezi sebou a dostat přesně správnou odpověď. Skutečný cíl byl, že samotný ten *proces* vymyšlení čísel vás donutil projít a ocenit všechna relevantní fakta a zvážit všechny relativní pravděpodobnosti. Třeba jste si uvědomili, jakmile jste skutečně *pomysleli* na pravděpodobnost, že Znamení zla nezmizí, *pokud* Vy-víte-kdo *zemře*, že ta pravděpodobnost nebyla dost nízká, aby se to pozorování dalo považovat za silný důkaz. Jedna verze procesu bylo sečíst hypotézy a vypsát důkazy, vymyslet všechna ta čísla, spočítat to, a pak vyplivnout výslednou odpověď a rozhodnout se podle své intuice *poté*, co jste se násilím

přinutili zvážit *všechno*. Potíž byla, že vaše důkazy nebyly nezávislé, a že tu v pozadí bylo vícero zajímavých faktů ve vzájemné souhře...

...no, alespoň *jedna* věc byla jistá.

Pokud tu kalkulaci vůbec půjde udělat, bude k tomu potřeba kus papíru a tužka.

V krbu po straně ředitelské kanceláře náhle zaplály plameny a změnily se z oranžových na jedovatě světle zelené.

„Ah!“ řekla profesorka McGonagallová do nepohodlného neticha. „To nejspíš bude Pošuk Moody.“

„Nechme prozatím toto téma stranou,“ řekl ředitel s úlevou, když se i on otočil, aby viděl na krb. „Myslím, že za chvíli v tom ohledu ještě dostaneme nějaké novinky.“

Hypotéza: Hermione Grangerová

(8. dubna 1992, 18:53)

Mezitím se v hlavní síni Bradavic studenti, kteří neměli tajné schůzky s Brumbálem, při večeři hemžili kolem čtyř obrovských stolů -

„Je to legrační,“ řekl Dean Thomas zamýšleně. „Nevěřil jsem generálovi, když říkal, že to, co se naučíme, nás navždycky změní, a už pak nebudeme moct vést normální

život. Když už jednou budeme vědět. Když uvidíme, co vidí on.”

„Přesně!” řekl Seamus Finnigan. „Taky jsem myslel, že to je vtip! Víš co, jako všechno ostatní, co kdy generál Chaos řekl.”

„Ale teď –” řekl Dean smutně. „Nemůžeme se vrátit, co? Bylo by to jako se vrátit do mudlovské školy, když jste jednou začali chodit do Bradavic. Jen prostě... jen se prostě musíme držet jeden druhého. Nic jiného udělat nemůžeme, vždyť bychom se z toho zbláznili.”

Seamus Finnigan vedle něj beze slov příkyvoval a ukousl si další sousto antilopy.

Kolem nich u nebelvírského stolu pokračovala konverzace. Nebyla tak *neúnavná* jako včera, ale čas od času se téma znovu vynořilo.

„No, musel tam být *nějaký* milostný trojúhelník,” řekla druhačka jménem Samantha Crowley (nikdy neodpovídala na dotazy, jestli je příbuzná). „Otázka zní, jakým směrem se to *ubíralo*, než se to celé pokazilo? Kdo byl zamilovaný do koho – a jestli ta láska byla opěťovaná nebo ne – sice nevím, *kolik* možností vůbec existuje –”

„Šedesát čtyři,” řekla Sarah Varyabil, rozkvétající kráska, která nejspíš měla být zařazena do Havraspáru nebo Mrzimoru. „Ne, moment, to není dobře. Teda, jestli nikdo nemiloval Malfoye a Malfoy nikoho nemiloval, tak vlastně nebyl součástí toho milostného trojúhelníku... na tohle bude potřeba věštění z čísel, mohli byste dvě minutky počkat?”

„*Já* si třeba myslím, že je naprosto jasné, že Grangerová je

Potterova moirail, a že Potter auspisticoval mezi Malfoyem a Grangerovou." Čarodějka, která to řekla, pokyvovala hlavou se sebedůležitostí někoho, kdo právě přesně vystihl komplikovanou záležitost.

„To ani nejsou skutečná slova," namítl mladý kouzelník.
„Prostě sis je vymyslela."

„Některé věci nejde popsat jen za použití *reálných* slov."

„To je *taková* škoda," řekla Sherice Ngaserinová a skutečně měla slzy v očích. „Byli tak – byli si tak *očividně* souzeni!"

„Myslíš Pottera a Malfoye?" řekla druhačka jménem Colleen Johnsonová. „Já vím – jejich rodiny se nenávidí tak moc, že bylo nevyhnutelné, aby se do sebe *zamilovali* –"

„Ne, myslím všechny tři," řekla Sherice.

To v konverzujícím hloučku vyvolalo krátké ticho. Dean Thomas se potichu dusil svou limonádou a snažil se nevydat žádný zvuk, zatímco mu tekla z pusy a vsakovala se do jeho košile.

„*Wow*," řekla tmavovlasá čarodějka jménem Nancy Hua.
„To je od tebe fakt... *sofistikované*, Sherice."

„Podívejte, vy všichni, měli bychom se držet reality," řekla Eloise Rosen, vysoká čarodějka, která byla generálkou armády a tím pádem promlouvala s nádechem autority.
„*Víme* – protože ho políbila – že Grangerová byla zamilovaná do Pottera. Takže jediný důvod, proč by se pokoušela zabít Malfoye, by byl, kdyby kvůli němu o Pottera měla přijít. Není důvod to dál komplikovat – všichni se chováte, jak by to byla divadelní hra a ne skutečný život!"

„Ale i kdyby Grangerová byla zamilovaná, stejně je srandovní, že jí najednou takhle *hráblo*,” řekla Chloe, jejíž černý hábit v kombinaci s její naprosto černou kůží jako by z ní dělal ztmavenou siluetu. „Nevím... myslím, že možná tam je na pozadí něco víc než jen románek, který se zvrhnul. Myslím, že možná většina lidí nemá nejmenší tušení, o co fakt šlo.”

„*Ano! Děkuji!*” vyletělo z Deana Thomase. „Podívejte – neuvědomujete si, že – Harry Potter nám všem *říkal* – jestli jste *nepředvídali*, že se něco stane, jestli vás to úplně překvapilo, tak to, čemu jste věřili o světě, když jste to *nečekali*, nestačí na to, aby vysvětlilo...” Deanův hlas se vytratil, když viděl, že už ho nikdo neposlouchá. „To je fakt *úplně marný*, co?”

„To ti furt ještě nedošlo?” řekla Levandule Brownová, která seděla na protější straně stolu než její kolegové dřívější chaotici. „Jak se z tebe vůbec stal poručík?”

„Ale dejte pokoj vy dva!” utrhla se na ně Sherice. „Je jasné, že je oba chcete všechny tři pro sebe!”

„Myslím to vážně!” řekla Chloe. „Co když to, co se tu *skutečně* děje, je něco úplně jiného než všechny ty *normální* věci, o kterých mluví *obyčejní* lidé? Co když někdo – *donutil* Grangerovou to udělat, jak se všem snažil říct Potter?”

„Myslím, že Chloe má pravdu,” řekl cizokrajně vyhlížející mladý kouzelník, který se vždycky představoval jako ‚Adrian Cibulář’, ačkoli ho jeho rodiče ve skutečnosti pojmenovali Bláznivý Truboš. „Myslím, že celá tahle záležitost byla...” Adrian zlověstně ztlumil hlas, „...vedena *skrytou rukou*...” Adrian zase hlas zesílil, „která může za všechno, co se stalo. Jedna osoba, která je za tím *vším*, úplně od začátku. A

nemyslím tím ani profesora Snapea.”

„Nemyslíš snad –“ vydechla Sarah.

„Ano,” řekl Adrian. „Ve skutečnosti za tím vším stojí – Tracey Davisová!”

„To si taky myslím,” řekla Chloe. „Konec konců –“ Rychle se rozhlédla. „Od té záležitosti s šikanováním a tím stropem – dokonce i stromy v lesích kolem Bradavic vypadají, že se třesou, jako by se bály –“

Seamus Finnigan se zamyšleně mračil. „Myslím, že mi dochází, kde Harry bere svoje... *však víte,*” řekl Seamus, který ztlumil hlas tak, aby ho slyšeli jen Levandule a Dean.

„Jo, úplně vím, jak to myslíš,” řekla Levandule. Ta se svůj hlas tlumit nenamáhala. „Je s podivem, že už *dávno* nerupnul a nezačal prostě všechny zabíjet.”

„Osobně,” řekl Dean, také tišším hlasem, „bych řekl, že ta skutečně děsivá věc je – že jsme to mohli být *my.*”

„Jo,” řekla Levandule. „Je dobře že *my* už jsme perfektně přičetní.”

Dean a Seamus vážně přikyvovali.

Hypotéza: G. L.

(8. dubna 1992, 20:08)

Oheň v krbu ředitelovy kanceláře jasně zaplál vybledle zelenou barvou, soustředil se do rotujícího smaragdového víru, a pak zaplál ještě jasněji a vyplivl do vzduchu lidskou postavu –

Vznikající postava rozmazaným pohybem vytáhla hůlku a hladce plynula s rotací letaxu jako při baletním kroku, takže měla pokrytých celých 360 stupňů místnosti, a pak se postava zrovna tak náhle na místě zastavila.

V prvním okamžiku, kdy Harry toho muže uviděl, ještě předtím, než se podíval do oka, si všiml jizev na ruce a jizev na obličeji, jako by ten muž byl popálený a pořezaný na celém těle, ačkoliv z jeho kůže šlo vidět jen ruce a obličej. Zbytek mužova těla byl skryt ne v hábitu, ale v kůži, která vypadala spíš jako brnění než jako oblečení – v tmavě šedé kůži, která ladila s mužovými rozčuchanými šedivými vlasy.

Další věc, které si Harryho zrak všiml, bylo svítící modré oko, které zabíralo pravou půlku mužova obličeje.

Jedna část Harryho mysli si uvědomovala, že člověk, kterého profesorka McGonagallová označila ‚Pošuk Moody‘ byl stejný jako ten, kterému Brumbál říkal ‚Alastor‘ ve vzpomínce, kterou Brumbál Harrymu ukázal – obraz z časů před událostí, která zjizvila každý kousek mužova těla a sebrala mu kus nosu –

Další část jeho mysli si všimla návalu adrenalinu. Harry předtím zcela reflexivně vytáhl svou vlastní hůlku, když se muž přes letax přitočil, bylo to jako *přepadení*, Harryho ruka už hůlkou mířila, aby seslal *Somnium*, než se zvládl zastavit.

I teď obrněný muž držel hůlku namířenou ne na nějakou konkrétní osobu, ale tak, aby pokrývala celou místnost, a hůlku měl v linii se svým zrakem jako voják mířidla pušky. Nebezpečí vyzařovalo z jeho postoje, z jeho bot, z jeho koženého brnění, a vyzařovalo i z jeho svítícího modrého oka.

Když zjizvený muž promluvil a oslovil ředitele, jeho hlas byl ostrý. „Předpokládám, že tuto místnost považujete za bezpečnou?”

„Jsou tu jen přátelé,” řekl Brumbál.

Muž trhnul hlavou směrem k Harrymu. „Včetně jeho?”

„Pokud Harry Potter není naším přítelem,” řekl Brumbál pochmurně, „tak jsme všichni zcela jistě ztraceni, takže můžeme klidně předpokládat, že ano.”

Mužova hůlka zůstávala napřažená, i když úplně neukazovala na Harryho. „Ten kluk na mě právě skoro tasil.”

„Ehm...” řekl Harry. Všiml si, že jeho ruka pořád svírá hůlku, a vědomě ruku uvolnil a spustil. „Omlouvám se, vypadáte trochu... bojovně.”

Hůlka zjizveného muže se mírně odvrátila od místa, kde skoro mířila na Harryho, ale pořád ji nesklopil, a pak muž vyštěkl smíchem. „Neustále v pozoru, že, hochu?” řekl muž.

„Není to paranoia, když po vás fakt jdou,” připomněl Harry přísloví.

Muž se plně obrátil na Harryho a pokud Harry dokázal v té

zjizvené tváři rozeznat nějaký výraz, muž teď vypadal zaujatě.

Brumbálovy oči jako by nabyly trochu jasného lesku, který měly před útekem z Azkabanu, a pod stříbrným knírem měl úsměv, který jako by nikdy nezmizel. „Harry, tohle je Alastor Moody, známý taky jako Pošuk, který bude mít Fénixův řád na starost po mně – tedy kdyby se mi mělo něco stát. Alastore, tohle je Harry Potter. Doufám, že spolu vy dva budete vycházet *fantasticky*.”

„Dost jsem o tobě slyšel, hochu,” řekl Pošuk Moody. Jeho jedno tmavé přírodní oko zůstávalo zaměřené na Harryho, zatímco pohled svítícího modrého oka sebou neustále kmítal a zdálo se ve svém důlku rotovat dokola. „Ne všechno bylo dobré. Prý ti v Odboru říkají Bubák mozkomorů.”

Po krátkém uvážení se Harry rozhodl zareagovat vědoucím úsměvem.

„Jak jsi to udělal, hochu?” řekl muž mile. Teď se na Harryho soustředilo i modré oko. „Trochu jsem si proklepl bystrozory, kteří tam přivedli mozkomora z Azkabanu. Beth Martinová říkala, že přiletěl přímo z jámy a nikdo mu po cestě nedával žádné instrukce. Samozřejmě, mohla by lhát.”

„Nebyla v tom žádná lest,” řekl Harry. „Udělal jsem to pěkně poctivě. Ale mohl bych lhát.”

Brumbál se zakláněl ve svém křesle a chichotal se, jako by byl jen další udělátko v ředitelně a právě tento zvuk měl vyluzovat.

Zjizvený muž se otočil tváří k řediteli, ačkoliv jeho hůlka zůstávala namířena zhruba Harryho směrem. Když promluvil, jeho hlas byl drsný a věčný. „Mám vodítko k nedávnému Voldieho hostiteli. Jsi si jistý, že jeho stín je teď v Bradavicích?“

„Jistý si nejsem –“ začal Brumbál.

„Cože?“ přerušil je Harry. Poté, co téměř došel k závěru, že Temný pán neexistuje, pro něj byl šok slyšet věcně probíraný opak.

„Voldieho hostitel,“ řekl Moody úsečně. „Ten, kterého ovládal, než převzal Grangerovou.“

„Pokud mají ty zkazky pravdu,“ řekl Brumbál, „existuje nějaký mocný předmět, který váže Voldemortův stín k tomuto světu; takže může vyjednávat s hostiteli o kontrolu nad jejich tělem a svěřit jim nějakou část své moci a pýchy –“

„Takže očividnou otázkou je, kdo získal příliš mnoho moci příliš rychle,“ přerušil ho Moody. „A ukazuje se, že tu běhá chlapík, který šel a zahnal bandonskou smrtonošku, přikolíkoval celý zvrhlý klan upírů v Asii, vystopoval toho Wagga-Wagga vlkodlaka a usmrtil bandu ghúlů pomocí sítky na čaj. A k tomu to všechno dojí, jak jen může; už šly zvěsti o Merlinově řádu. Vypadá to, že se z něj stal okouzlující politik, ne jen mocný kouzelník.“

„Ach já,“ zamumlal Brumbál. „Jsi si jistý, že se nespolehá jen na své schopnosti?“

„Koukněte na jeho známky,“ řekl Moody. „Podle záznamů dostal Zlatoslav Lockhart Trolle ve svých obranných O.V.C.E

a nezabýval se N.E.W.T. Přesně ten typ chudáka, aby skočil Voldiemu na jeho nabídku." Modré oko ve svém důlku bláznivě vířilo. „Nebo si vybavuješ Lockharta za studentských let a máš pocit, že měl potenciál to všechno zvládnout sám?"

„Ne," řekla profesorka McGonagallová. Zamračila se. „Ani náhodou, za to ručím."

„Bojím se, že musím souhlasit," řekl Brumbál trochu bolestivým tónem. „Ach Zlatoslave, ty bláhový cvoku..."

Moodyho úsměv vypadal spíš jako zavrčení. „Budeš moct ve tři ráno, Albusi? Lockhart by dnes měl být u sebe doma."

Harry tomu naslouchal s narůstajícím znepokojením a přemýšlel, jestli samo *Ministerstvo* vůbec mělo nějaká pravidla o tom, že by soudci museli vydávat povolení k domovní prohlídce – bez ohledu na tu ilegální partyzánskou organizaci, jíž se teď zdál být součástí. „Promiňte," řekl Harry, „co přesně se stane ve tři ráno?"

Něco v Harryho hlase ho muselo prozradit, protože zjizvený muž se k němu otočil. „Máš s tím nějaký problém, hochu?"

Harry se zastavil a snažil se vymyslet, jak tohle cizinci vysvětlit –

„Chceš ho sejmout sám?" zkoušel to dál zjizvený muž. „Pomstít se za svoje rodiče, co?"

„Ne," řekl Harry tak zdvořile, jak jen mohl. „Upřímně – podívejte, kdybychom věděli *jistě*, že je dobrovolným hostitelem pro Vy-víte-koho, to by byla jedna věc, ale my si *nejsme* jistí, a vy se ho chystáte zabít –"

„Zabít?“ vyprskl Pošuk Moody. „Jde jen o to, co má v hlavě,“ zaklepal si Moody na čelo, „to od něj potřebujeme, hochu. Když budeme mít štěstí, nebude mít Voldie možnost vymazat mu vzpomínky tak snadno, jako ve dnech, kdy byl naživu, a Lockhart si bude pamatovat, jak ten viteál vypadá.“

Harry si udělal pomyslnou poznámku se slovem *viteál* k budoucímu prozkoumání a řekl: „Jen si dělám starosti, že někdo nevinný – někdo, kdo zní jako docela dobrý člověk, jestli ty věci *udělal* sám – by mohl přijít k úrazu.“

„Bystrozoři zraňují lidi,“ řekl zjizvený muž krátce. „Zlé lidi, pokud máte štěstí. Některé dny štěstí mít nebudete, a tak to prostě je. Jen si připomeň, že Temní kouzelníci ublíží mnohem většímu množství lidí než my.“

Harry se zhluboka nadechl. „Mohli byste se alespoň *pokusit* tohohle člověka nezranit, pro případ, že *není* –“

„Albusi, co tu vůbec má co dělat prvák?“ dožadoval se zjizvený muž, který se obrátil zase na ředitele. „A neříkej mi, že to je proto, co udělal, když byl mimino.“

„Harry Potter není obyčejný prvák,“ řekl ředitel tiše. „Už teď dokázal nemožné věci, ze kterých jsem byl v šoku i já, Alastore. Jeho intelekt je v Řádu jediný, který se může rovnat intelektu samotného Voldemorta způsobem, jakým se mu ty nebo já rovnat nemůžeme.“

Zjizvený muž se naklonil přes ředitelův stůl. „Je přítěží. Naivní. Neví vůbec nic o tom, jaká je válka. Chci, aby odsud zmizel, a jeho vzpomínky na Řád byly vymazány, než mu je nějaký z Voldieho služebníků vyloupne přímo z mysli –“

„Víte, jsem nitroobránce.“

Pošuk Moody pohlédl na ředitele, který přikývl.

A pak se zjizvený muž obrátil tváří k Harrymu a jejich pohledy se střetly.

Náhly běs *Legilimens* útoku málem Harryho shodil ze židle, bylo to, jako by se do imaginární osobnosti v popředí jeho mysli zařízlo do běla rozžhavené ostří. Harry se nedostal k tréninku od chvíle, kdy dostal lekci od pana Bestera, a téměř nad imaginární osobností, kterou se jeho mysl v pozadí tvářila být, ztratil kontrolu, protože svět té osobnosti se proměnil v žhnoucí lávu plnou pichlavých otázek. Harry téměř ztratil kontrolu nad tím, že má jen *předstírat* halucinování, jen *předstírat*, že je tou vymyšlenou osobou, která ječí šokem a bolestí, jak nitrozpytový útok na cary trhal jeho přičetnost a tlačil na něj, aby uvěřil, že hoří -

Harrymu se podařilo přerušit oční kontakt a sklopil oči na Moodyho bradu.

„Necvičil jsi, hochu,“ řekl Moody. Harry se muži nedíval na obličej, ale jeho hlas byl smrtelně vážný. „A dám ti jen tohle jediné varování. Voldie není jako jiní nitrozpytci v zaznamenané historii. Nepotřebuje se ti dívat do očí, a když budou tvoje štíty takhle rezavé, proplíží se dovnitř tak nenápadně, že si ani ničeho nevšimneš.“

„Beru v potaz,“ řekl Harry zjizvené bradě. Byl tím víc otřesen, než byl ochoten připustit. Pan Bester nebyl ani vzdáleně tak silný, a nikdy Harryho nezkoušel *takhle*. Předstírat, že jste někdo v tak hrozných bolestech, bylo... Harry nedokázal najít slova, aby popsal, jaké vlastně bylo obsahovat imaginární osobu v tak strašných bolestech, ale

nebylo to *normální*. „Můžu dostat pochvalu za to, že vůbec jsem nitroobránce?“

„Jakože myslíš, že už jsi vyrostl, jo? Podívej se mi do očí!“

Harry posílil své obrany a znovu se podíval do temně šedého oka i do zářivě modrého.

„Už jsi někoho viděl umírat?“ řekl Pošuk Moody.

„Své rodiče,“ řekl Harry vyrovnaně. „Dostal jsem se k té vzpomínce v lednu, když jsem předstoupil před mozkomora, abych se naučil vykouzlit Patrona. Pamatuju si hlas Vy-víte-koho –“ Harryho tělem proběhlo zamrazení a ruka na hůlce mu zaškubala. „Moje hlavní taktická zpráva z toho je, že Vy-víte-kdo dokázal pronést smrtící kletbu za méně než půl vteřiny, ale to už nejspíš stejně víte.“

Ze směru profesorky McGonagallové se ozval nádech a Severusův obličej se zachmuřil.

„Dobře,“ řekl Pošuk Moody jemně. Zvláštní sevřený úsměšek zkroutil rty v tom zjizveném obličejí. „Udělám ti stejnou nabídku, jakou bych udělal každému jinému novému bystrozorovi. Dotkni se mě, hochu, jedinkrát – jeden zásah, jedno kouzlo – a nechám ti právo mi odmítnout.“

„Alastore!“ zazněl hlas profesorky McGonagallové. „Zajisté to je nerozumný test! Pan Potter, přes všechny své úspěchy, nemá sto let zkušeností v boji!“

Harryho oči bleskově přeběhly po místnosti, přes různá podivná zařízení, přes Brumbála a Severuse a Moudrý klobouk, a tu a tam se krátce zastavily. Harry ze svého

místa nemohl vidět profesorku McGonagallovou, ale to nevadilo. Byla tam jen jedna věc, na kterou se opravdu chtěl podívat, a po zbytek času se jen snažil skrýt, o kterou věc jde.

„Dobře,“ řekl Harry a vyskočil ze svého křesla. Nádechu profesorky McGonagallové a nevěřícného odfrknutí mistra lektvarů si nevšímal. Brumbál pozvedl obočí a Moody se usmíval jako tygr: „Jestli mě dostane, vzbudte mě tak za čtyřicet minut.“ Harry se postavil do duelového postoje a hůlku držel skloněnou. „Tak tedy začněme –“

Harry otevřel oči. Měl pocit, jako by mu někdo vycpal hlavu vatou.

Z ředitelny už všichni odešli, letaxový oheň potemněl, jen Brumbál seděl za svým stolem a čekal.

„Nazdar, Harry,“ řekl ředitel potichu.

„Ani jsem ho neviděl se *pohnout*,“ podivoval se Harry a svaly mu zaskřípaly, když se posadil.

„Stál jsi dva kroky od Alastora Moodyho,“ řekl Brumbál, „a spustil jsi oči z jeho hůlky.“

Harry přikývl, zatímco ze svého váčku vytáhl plášť neviditelnosti. „Jasně – zaujal jsem duelový postoj, aby si myslel, že jsem jen běžný idiot a podceňoval mě – ale musím připustit, že to *bylo* působivé.“

„Takže jsi to celou dobu plánoval, Harry?“ řekl Brumbál.

„Samozřejmě,“ řekl Harry. „Všimněte si, jak tohle dělám hned, jak jsem se probudil, aniž bych nad tím musel popřemýšlet.“

Harry si kápi pláště přetáhl přes hlavu, a podíval se opět na nástěnné hodiny, přes které předtím nenápadně přeběhl pohledem.

Předtím ukazovaly zhruba dvacet tři minut po osmé, a teď bylo pět minut po deváté.

Minerva sledovala, jak chlapec zaujal duelový postoj a hůlku držel skloněnou. Na vteřinku si říkala, jestli by Harry možná mohl - ne, to bylo naprosto směšné, tohle byl *Pošuk Moody*, a bylo to víc než nemožné. Samozřejmě to si myslela i o jeho částečném přeměnění...

„Tak tedy začněme,“ řekl Harry a svalil se.

Severus se uchechtnul. „Musím připustit, že pan Potter má své přednosti,“ řekl mistr lektvarů. „Ačkoliv bych to nikdy neřekl, kdyby mě mohl slyšet, a pokud mu ta slova zopakujete, všechno popřu, protože ego toho chlapce je i tak velké dost. Pan Potter má svoje přednosti, Pošuku, ale duely mezi ně nepatří.“

Pošukovo uchechtnutí bylo hlubší a temnější. „Je to tak,“ řekl Pošuk. „Jen blázni si hrají na duely. Postavit se takhle a čekat, až zaútočím - co si ten hoch *myslel*? Měl jsem mu způsobit jizvu, aby si na tuhle chvíli pamatoval -“

„Alastore!“ vyštěkl Albus právě ve chvíli, kdy vykřikla „Stop!“, Severus se vrhnul vpřed, a Pošuk Moody schválně

namířil svoji hůlku na tělo Harryho Pottera.

„Mdloby na tebe!”

Pošukovo tělo jako by téměř zmizelo, když se na své dřevěné noze otočil jako blesk, rychleji, než kdy koho viděla se pohybovat bez magie, a červené omračovací kouzlo proletělo náhle prázdným vzduchem, těsně minulo Severuse a narazilo do protější zdi, a než se její oči vrátily na Moodyho, bylo tam sedmnáct zářivých koulí v rozmístění *Sagitta Magica*, viditelných jen na okamžik, než se jejich jas rozmázl a narazil do něčeho, co se žuchnutím spadlo na zem -

„Nazdar znovu, Harry,” řekl Brumbál.

„Nemůžu uvěřit, jak rychle reaguje,” řekl Harry a oprašoval si plášť, když vstal z místa, kde neviditelný ležel na zemi, nepovšimnut svým předchozím já. „Nemůžu uvěřit ani tomu, jak rychle se hýbe. Budu muset vymyslet, jak ho sejmut bez vyslovení zaklínadla, které by mě prozradilo...”

- a pak se Pošuk bleskově vrhl k zemi a plácnul o ni dlaněmi. Téměř ani neviděl dvě drobounká bílá vlákna, procházející prostorem, kde se nacházel, ale její oči přitáhla modrá jiskra, když vlákna zasáhla jedno z ředitelových udělátek, a než stihla zrakem přeletět zpět, Pošuk se hladce vrátil na nohy, jeho hůlka kmitla tak rychle, že ji nešlo vidět, a ozvalo se další žuchnutí -

„Nazdar znovu, Harry.“

„Omluvte mě, pane řediteli, ale pustil byste mě na okamžik dolů po schodech a pak zase sem, než naposledy skočím zpátky? Tahle příprava zabere víc než hodinu –“

Minerva zírala na Pošuka Moodyho, který ani náznakem nesklonil hůlku, a Severus vypadal, jako by byl téměř šokován.

„Takže, hochu?“ řekl Pošuk Moody. „Máš ještě něco?“

Objevila se hlava Harryho Pottera a plula ve vzduchu, když jeho neviditelná ruka sundala kapuci pláště.

„To oko,“ řekl Harry Potter. V jeho pohledu byl zvláštní nelítostný lesk. „To není žádná obyčejná věc. Vidíte skrz můj plášť neviditelnosti. Uhnul jste mému přeměněnému taseru už jak jsem začal mířit, přitom jsem ani nevyslovil žádné zaklínadlo. A teď, když jsem to viděl znovu – vy jste o všech mých obrazech času přenesených já věděl hned, jak jste se sem letaxem přemístil, že je to tak?“

Pošuk Moody se usmíval šklebem, který odhaloval jeho zuby, stejně jako když čelili samotnému Voldemortovi. „Strávíš sto let lovením Temných kouzelníků a uvidíš za tu dobu všechno,“ řekl Moody. „Jednou jsem zatkl mladého Japonce, který zkusil něco podobného. Že jeho technika stínové repliky se nemůže rovnat tomuhle mému oku zjistil dost nepříjemným způsobem.“

„Vidíte všemi směry,” řekl Harry Potter, pořád s tím zvláštním, nelítostným leskem v očích. „Nezáleží na tom, kam se to oko dívá, vidí všechno kolem vás.”

Moodyho tygří úsměv se rozšířil. „Teď už tu v místnosti víckrát nejsi,” řekl Pošuk. „Je to proto, že po tomhle pokusu už to vzdáš, nebo proto, že vyhraješ? Nějaké sázky, chlapče?”

„Je to můj poslední pokus, protože jsem na tento pokus svoje poslední tři hodiny vsadil,” řekl Harry Potter. „A co se mého vítězství týká –”

Vzduch v ředitelově kanceláři se rozvlnil. Pošuk Moody uskočil na bok oslepující rychlostí a o okamžik později Harryho hlava cukla vzad, když vykřikl „*Lup ji na tebe!*”

Tři zachvění ve vzduchu proletěla kolem Harryho pohybující se hlavy právě ve chvíli, kdy z Harryho místa vyletělo červené zaklínadlo, proletělo kolem Moodyho, který uhnul zase jiným směrem –

Kdyby mrkla, neviděla by to. Červené kouzlo se ve vzduchu stočilo a zasáhlo Moodyho do ucha.

Moody upadl.

Plovoucí hlava Harryho Pottera se snížila do výšky prváka na dlaních a na kolenou, a pak se posunula úplně na zem. Na jeho tváři bylo vidět náhlé vyčerpání.

Minerva McGonagallová řekla: „Co se to tady při *Merlinově jménu* –”

„Takže ty jsi šel za Kratiknotem,“ řekl Moody. Bystrozor v důchodu teď seděl na židli a dopřával si dlouhé doušky nápoje z lahve, kterou si odepnul od opasku.

Harry Potter přikývl. Seděl teď na své židli místo na jejím opěradle. „Napřed jsem zkoušel profesora obrany, ale –“ Chlapec se zašklebil. „Ten... nebyl dostupný. No, rozhodl jsem se, že stojí za to riskovat pět školních bodů, a když říkáte, že risk za to stojí, nemůžete si stěžovat, když pak musíte zaplatit. Každopádně jsem si domyslel, že když máte oko, které vidí věci, které ostatní lidé nevidí, tak, jak ukázal Isaac Asimov ve *Druhé nadaci*, je nutné jako zbraň použít ostré světlo. Víte, když si přečtete dost science fiction, budete mít přečtené všechno alespoň jednou. Každopádně jsem řekl profesoru Kratiknotovi, že potřebuji kouzlo, které udělá spoustu tvarů, jasných a blikajících, které zaplní celou místnost, ale neviditelných, aby je vidělo jen vaše oko. Neměl jsem tušení, co by vůbec *obnášelo* seslat iluzi a pak ji zneviditelnit, ale napadlo mě, že kdybych to nezmínil nahlas, profesor Kratiknot by to stejně udělal, a taky že jo. No a ukázalo se, že není takové kouzlo, které bych mohl seslat sám, ale Kratiknot mi na to vyčaroval jednorázovou věičku – jen jsem ho musel přesvědčit, že to není podvádění, protože *nic* nemůže být podvádění proti bystrozorovi, který se dožil důchodu. A pak jsem si pořád nebyl jistý, jestli vás dokážu zasáhnout, když máte tak rychlé pohyby. Tak jsem se zeptal ještě na naváděná kouzla, a tak mi Kratiknot ukázal kouzlo, které jsem zakouzčil nakonec, Přihnutý Bourák. Vymyslel ho sám profesor Kratiknot – vedle toho, že je mistrem formulí, je i šampionem v duelech –

„Vím, synku.“

„Omlouvám se. Každopádně profesor říkal, že duelů nechal dřív, než dostal příležitost to kouzlo použít, protože funguje jen jako závěrečný tah na nechráněného protivníka. Přiletí tak blízko svému cíli, jak jen to je po původní trase možné, a jakmile zjistí, že se cíl zase vzdaluje, ve vzduchu zatočí a pak už jde přímo na cíl. Umí zatočit jen jednou - ale zaklínadlo zní velmi podobně jako ‚Mdloby na tebe‘ a má stejnou červenou barvu, takže když si nepřítel myslí, že je to obyčejné omračovací kouzlo a normálně uskočí, ta změna směru za letu ho dorazí. Ah, a profesor si vyžádal, aby pro jistotu nikdo z nás o jeho speciálním kouzle nemluvil, kdyby ještě dostal šanci ho někdy použít v soutěži.“

„Ale -“ řekla profesorka McGonagallová. Podívala se na Pošuka Moodyho, který přikyvoval, a na Severuse, který svou tvář udržoval rozhodně prázdnou. „Pane Pottere, vy jste právě omráčil *Pošuka Moodyho!* Nejznámějšího lovce temných kouzelníků v historii bystrozorského úřadu! To by nemělo být možné!“

Moodymu uniklo temné uchechtnutí. „A na tohle odpovíš co, chlapče? To by mě fakt zajímalo.“

„No...“ řekl Harry. „Zprvė, profesorko McGonagallová, ani jeden z nás nebojoval úplně vážně.“

„Ani jeden z vás?“

„Samozřejmě,“ řekl Harry. „Ve vážném boji by pan Moody okamžitě složil všechny mé kopie, aniž by čekal, než zaútočí. A co se mě týká, kdyby bylo *skutečně* nutné sejmut nejslavnějšího bystrozora v historii úřadu, požádal bych ředitele Brumbála, aby se toho zhostil. A vedle toho...“

protože to *nebyl* skutečný boj..." Harry se odmlčel. „Jak bych to řekl? Kouzelníci jsou zvyklí na duely, kde se chvilí bojuje kouzly. Ale když stojí dva mudlové s pistolemi v malé místnosti a střílí na sebe kulky... tak kdo první zasáhne, vyhraje. A když se jeden z nich schválně netrefuje, a dává druhému jednu šanci za druhou – jako mi tady pan Moody dával jednu šanci za druhou – to bych musel být fakt chudák, abych prohrál.“

„Ale ne, ne *takový* chudák,“ řekl Moody s mírně výhružným úsměvem.

Harry vypadal, že si toho nevšiml. „Dalo by se říct, že pan Moody zkoušel, jestli budu zkoušet s ním *bojovat*, nebo jestli se budu snažit *vyhrát*. Tedy jestli budu pokračovat v *roli* někoho bojujícího – používat běžná kouzla, která už znám, přestože jsem neočekával, že to bude mít za *následek* vítězství – nebo jestli se pokusím prozkoumat nějaké méně obvyklé plány, dokud nenajdu něco, co by *mohlo* vyhrát. Je to rozdíl mezi studentem, který sedí ve třídě, protože to je to, co studenti dělávají, a studentem, který má dost zájmu na to, aby se ptal sám sebe, co je potřeba, aby se *doopravdy* něco naučil, a cvičí jakkoli je třeba – chápete, profesorko McGonagallová? Když se na to podíváte takhle, a uvědomíte si, že mi pan Moody dopřával šance, a že jsem na něj v první řadě neměl zaútočit, dokud jsem nemyslel, že můžu vyhrát – pak z toho nevycházím úplně dobře, protože jsem potřeboval tři pokusy, abych ho dostal. Navíc, jak jsem říkal, ve skutečném boji by se pan Moody mohl sám zneviditelnit, nebo vykouzlit štíty –“

„Na štíty se moc nespolehej, hochu,“ řekl Pošuk. Bystrozor v kůži si znovu lokl ze své lahve. „To, co se naučíš během prvního roku akademie, nezůstane skutečností napořád, ne proti těm nejmocnějším temným kouzelníkům. Každý štít,

který existuje, má kletby, které jím přímo projdou, když nestihneš správné protikouzlo. A pak je tu ta jedna kletba, která projde vším, a přitom ji je ochotný použít každý Smrtijed.”

Harry Potter vážně přikývl. „Pravda, některá kouzla se zablokovat nedají. Budu si to pamatovat pro případ, že na mě někdo sešle smrtící kletbu. Už zase.”

„Tyhle úvahy stojí lidi život, hochu, nezapomínej na to.”

Chlapec-který-přežil vydal smutný povzdech. „Já vím. Pardon.”

„Takže, synku. Měl jsi nějaké připomínky k tomu, že s Albusem půjdeme po Lockhartovi?”

Harry otevřel pusku a odmlčel se. „Nebudu vám říkat, jak vyhrát válku,” řekl Chlapec-který-přežil po chvíli. „Nemám s tím žádné zkušenosti. Víím jen to, že existují následky. Prosím vezměte v potaz, že podle mého soudu je Lockhart nejspíš nevinný, takže kdybyste ho dokázali nezranit, pokud to nebude přílišné riziko –” Chlapec pokrčil rameny. „Nevím, co to znamená. Jen prosím, pokud budete moci, snažte se ho nezranit, pokud je nevinný.”

„Když budu moci,” řekl Moody.

„A – chcete se podívat do jeho mysli po důkazech o Temném pánovi, že? Nevím, jaká pravidla tu v kouzelnické Británii jsou ohledně přípustných důkazů – ale každý je vždycky vinen ohledně porušení *nějakého* zákona, protože máme příliš mnoho zákonů. Takže kdyby to *nebylo* o Temném pánovi, nepředávejte ho ministerstvu, jen mu vyčistěte vzpomínky a nechte ho jít, dobře?”

Moody se zachmuřil. „Synku, nikdo nezíská tolik moci tak rychle bez toho, aby se v něčem namočil.“

„Tak to nechte na obyčejných bystrozorech, jestli a pokud najdou důkazy obyčejnými způsoby. Prosím, pane Moody. Říkejte tomu třeba zvláštnost mé mudlovské výchovy, ale pokud to *není* o válce, nechci, abychom byli ta zlá policie, která se pod rouškou noci vloupává lidem do domů, prohrabává jim mysl a odesílá je do Azkabanu.“

„Nevidím v tom smysl, synku, ale asi bych ti mohl vyhovět.“

„Ještě něco dalšího, Alastore?“ ptal se Albus.

„Ano,“ řekl Moody. „Týká se to toho tvého profesora obrany –“

Hypotéza: Zlatoslav Lockhart: KONEC

Hypotéza: Brumbál

(9. dubna 1992, 17:32)

Když profesor Quirrell pomalu zvedal svůj čaj, šálek uprostřed pohybu poskočil, což těsně přelilo temnou průhlednou tekutinu přes okraj, a po vnější straně šálku se plazily tři samostatné kapky. Harrymu by to uniklo, kdyby se zrovna nedíval zblízka, protože ruka profesora Quirrella držela šálek neochvějně předtím i potom.

Kdyby se to malé zadrnutí v pohybu vyvinulo ve stálé

chvění, byl by to pro profesora obrany konec vší magie s hůlkou. Při práci s hůlkou naprosto nebyl prostor pro chvění prstů. Jak moc by to *skutečně* profesora Quirrella omezovalo, pokud vůbec, nedokázal Harry odhadnout. Profesor obrany byl bezesporu schopen bezhůlkové magie, přesto na větší věci používal hůlku - zrovna pro něj to ale možná bylo jen pohodlnější...

„Vyšinitost,“ řekl profesor Quirrell, když opatrně usrkl ze svého šálku - díval se na šálek, ne na Harryho, což u něj bylo neobvyklé - „také může být svého druhu podpisem.“

Kabinet profesora obrany byl tichý, kouzly odhlučněná místnost byla tichá způsobem, kterého ředitelna nikdy nemohla dosáhnout. Někdy oba dva dokončili nádech či výdech ve stejný okamžik, a v takových chvílích nastávala smyslová prázdnota, která jako by byla zvukem sama o sobě.

„V jistém smyslu s tím souhlasím,“ řekl Harry. „Když mi někdo řekne, že na něj všichni *zírají*, a že na spodní prádlo sypou prášek pro kontrolu myšlenek, budu vědět, že má psychózu, protože takhle prostě psychóza běžně vypadá. Ale když mi řeknete, že *něco* matoucího ukazuje, že podezřelým je Albus Brumbál, bude se mi to zdát... přehnané. Jen proto, že nedokážu v něčem vidět smysl, neznamená, že tam žádný smysl *není*.“

„Bez smyslu?“ řekl profesor Quirrell. „Ah, ale Brumbálovo šílenství nespočívá v tom, že by nemělo smysl, ale že se snaží mít až příliš mnoho smyslu. Ředitel to možná celé plánoval, aby donutil Luciuse Malfoye pustit z hlavy chuť se ti pomstít - nebo to mohl být některý z tuctu dalších plánů. Kdo ví, co si ředitel myslí, že musí dělat, když už dřív našel důvody udělat tolik zvláštních věcí?“

Harry čaj zdvořile odmítnul, přestože věděl, že profesor Quirrell bude vědět, co to znamená. Uvažoval, že by si donesl vlastní plechovku s limonádou – ale rozhodl se to neudělat, když si uvědomil, jak snadno by profesor obrany dokázal teleportovat do ní trochu lektvaru, i když se s profesorem vzájemně nemohli magicky dotknout přímo.

„Už Brumbála trochu znám,“ řekl Harry. „Pokud není všechno, co jsem viděl, jen lež, přijde mi obtížně věřit, že by někdy plánoval poslat nějakého bradavického studenta do Azkabanu. Kdykoli.“

„Ah,“ řekl profesor obrany měkce a v očích se mu leskl drobný obraz šálku. „Ale to je možná zase jiný podpis, pane Pottere. Ještě jste neporozuměl perspektivě muže, jakým je Brumbál. Kdyby v nějaké dostatečně ušlechtilé kauze musel obětovat studenta – proč by si vybíral někoho jiného než tu, která sama sebe označila za hrdinku?“

To Harryho donutilo trochu přemýšlet. Možná to byl klam zpětného hodnocení, ale *zdálo* se to koncentrovat nějakou váhu pravděpodobnosti této hypotézy na očernění Hermiony. Podobně jako když profesor Quirrell *dokázal* dopředu předpovědět, že Brumbál se může zaměřit na Draca...

Ale pokud byste za tímto vším byl vy, profesore, mohl jste tvarovat své plány tak, aby vina padla na ředitele, a už předem se postarat, aby byl podezřelý.

Koncept ‚důkazu‘ měl poněkud jiný význam, když jste se potýkali s někým, kdo o sobě prohlásil, že tu hru hraje ‚o úroveň výš než vy‘.

„Vidím, co říkáte, profesore,“ řekl Harry vyrovnaně, aniž by

dal najevo své další myšlenky. „Myslíte tedy, že to nejspíš byl Brumbál, kdo to na Hermionu hodil?“

„Ne nutně, pane Pottere.“ Profesor Quirrell svůj šálek vyprázdnil jedním douškem a postavil ho na stůl, až šálek poskočil, když ho pokládal. „Také je tu Severus Snape – ačkoliv si nedokážu představit, co on by si myslel, že z toho může získat. Ani on tedy není můj hlavní podezřelý.“

„Tak kdo jím je?“ řekl Harry poněkud zmateně. Profesor Quirrell určitě neodpoví ‚Vy-víte-kdo‘ –

„Bystrozoři mají takové pravidlo,“ řekl profesor Quirrell. „Vyšetřovat oběť. Mnoho rádobyzločinců si představuje, že když budou očividnou obětí zločinu, neupadnou v podezření. Představuje si to tolik zločinců, že každý seniorní bystrozor už to viděl nejméně tucetkrát.“

„Nesnažte se mě vážně přesvědčit, že *Hermiona* –“

Profesor obrany se na Harryho díval zúženými očima způsobem, který sděloval, že se chová hloupě.

Draco? Draco byl vyslechnut pod Veritasérem – ale Lucius by mohl mít dost síly na to, aby bystrozory přesvědčil, že... ah.

„Myslíte, že *Lucius Malfoy* to ušil na *vlastního syna*?“ řekl Harry.

„Proč ne?“ řekl profesor Quirrell laskavě. „Ze zaznamenané výpovědi pana Malfoye soudím, pane Pottere, že jste při pokusech změnit politické názory pana Malfoye byl vcelku úspěšný. Pokud se o tom Lucius Malfoy dozvěděl... mohl se rozhodnout, že jeho *původní* dědic začal představovat

„To neberu,” řekl Harry ploše.

„Jen se snažíte být naivní, pane Pottere. Učebnice historie jsou plné rodinných sporů s vražednými konci, kvůli nepohodlnostem a hrozbám mnohem menším než těm, které pan Malfoy představuje pro svého otce. Předpokládám, že příště mi budete tvrdit, že lord Malfoy ze Smrtijedů je příliš něžný, než aby dokázal takto zranit svého syna,” zaznělo se silným nádechem sarkasmu.

„No, ano, ale upřímně,” řekl Harry. „Láska je skutečná, profesore, je to fenomén s pozorovatelnými dopady. Mozky jsou skutečné, emoce jsou skutečné, a láska je zrovna takovou součástí skutečného světa jako jablka nebo stromy. Když uděláte pokusnou předpověď bez toho, abyste vzal v potaz rodičovskou lásku, budete mít velký problém vysvětlit, proč mě mí nevlastní rodiče po tom Incidentu s Vědeckým Projektem nenechali v sirotčinci.”

Profesor obrany na toto vůbec nijak nereagoval.

Harry pokračoval: „Z toho, co říká Draco, Lucius víc prioritizuje jeho než důležitá hlasování Starostolce. To je silný důkaz, protože jsou méně drahé způsoby, jak zahrát lásku, pokud skutečně chcete lásku hrát. A ani výchozí pravděpodobnost toho, že rodič bude milovat své dítě, není zrovna *nízká*. Předpokládám, že je možné, aby Lucius *roli* milujícího otce jen předstíral, a vykašlal se na tu roli, když se dozvěděl, že Draco se zahazuje s mudlorozenými. Ale jak se říká, profesore, je potřeba rozlišovat možnost od pravděpodobnosti.”

„O to vydařenější zločin,” řekl profesor obrany pořád tím

něžným tónem, „kdyby nikdo nevěřil, že by toho byl schopen.“

„Jak by Lucius vůbec očaroval Hermioninu paměť, aniž by spustil ochrany? On přece není profesor – ah, jasně, vy myslíte, že to byl profesor Snape.“

„Vedle,“ řekl profesor obrany. „Lucius Malfoy by s takovým posláním nedůvěřoval žádnému služebníkov. Ale předpokládejme, že by nějaká bradavická profesorka, dost inteligentní na to, aby dokázala seslat odpovídající paměťové kouzlo, ale bez přílišných bojových schopností, navštívila Prasinky. Z temné uličky vystoupí černě zahalená Malfoyova postava – kvůli takové věci by tam šel osobně – a pronese k ní jen jediné slovo.“

„*Imperio.*“

„Spíše *Legilimens,*“ řekl profesor Quirrell. „Nevím, zda by se návratem profesora pod kletbou Imperius nespustily bradavické ochrany. A pokud to nevím já, nejspíš to neví ani Malfoy. Ale každopádně je Malfoy dokonalý nitrozpytec – mohl by využít nitrozpyt. A co se cíle týká... možná Aurora Sinistrová, nikdo by se nedivil, že se profesorka astronomie toulá po nocích.“

„Nebo ještě pravděpodobněji profesorka Prýtová,“ řekl Harry. „Protože ta je tím posledním člověkem, kterého by někdo podezřívá.“

Profesor obrany krátce zaváhal. „Je to možné.“

„Vlastně,“ řekl pak Harry a nasadil zamyšlený výraz, „asi byste z fleku nevěděl, jestli některý z dnešních profesorů byl v Bradavicích i tehdy, jak byl v roce 1943 odsouzen pan

„Brumbál učil přeměňování, Kettleburn vyučoval magické tvory, a Vektorová učila věštění z čísel,“ odpověděl okamžitě profesor Quirrell. „A věřím že Batsheda Babblingová, která teď má prastaré runy, byla tehdy havraspárskou prefektkou. Ale pane Pottere, není důvod předpokládat, že *tehdy* v tom byl namočený ještě někdo vedle Vy-víte-koho.“

Harry umně pokrčil rameny. „Přišlo mi, že stojí za to se zeptat, abych se ujistil. Každopádně, profesore, souhlasím, že je možné, že někdo zvenku pomocí Legilimens napadl někoho z bradavického sboru – a pak zakouzliil Zapomenout, protože nehrozí, že by to někdo jen tak pustil z hlavy. Ale *nemyslím* si, že Lucius Malfoy je kandidátem na šéfa tohoto spiknutí. Je možné, ale ne pravděpodobné, že všechny Luciusovy očividné projevy lásky vůči Dracovi byly jen ze smyslu pro povinnost, a že se to rozplynulo jak pára nad hrncem. Je možné, ale ne pravděpodobné, že všechno, co Lucius předvedl před Starostolcem, byla jen hra. Lidé navenek nejsou vždycky stejní jako uvnitř. Ale je tu jeden důkaz, který nesedí vůbec.“

„A to je?“ řekl profesor obrany s přivřenýma očima.

„Lucius se pokusil odmítnout sto tisíc galeonů za Hermionin život. Viděl jsem, jak překvapený byl Starostolec, když Lucius řekl, že nabídku odmítá přes všechna pravidla cti. Starostolec to od něj *nečekal*. Proč by *nevzal* peníze, a netvářil se, že u toho rozhořčeně skřípe zuby? Neměl by takový zájem na tom, aby Hermionu zavřeli do Azkabanu.“

Na okamžik bylo ticho. „Možná ho ta role, kterou hrál, trochu vzala,“ řekl profesor Quirrell. „Stává se, pane

Pottere, že vás to strhne.”

„Možná,” řekl Harry, „ale pořád je to jedna další *nepravděpodobnost*, kterou musíme postulovat – a když už musíte do teorie zapracovat tolik výhrad, nemůže být mezi nejpravděpodobnějšími. Je ještě něco dalšího, o čem si myslíte, že bych měl přemýšlet, v rámci všech dalších možností?”

Nastalo dlouhé ticho. Oči profesora obrany se sklopily dolů na prázdný šálek před nimi a zdály se neobvykle vzdálené.

„Asi bych si dokázal představit ještě jednoho podezřelého,” řekl konečně profesor obrany.

Harry přikývl.

Zdálo se, že profesor obrany si toho ani nevšiml, a pokračoval. „Sděлил vám pan ředitel cokoliv – i jen náznakem – o proroctví profesorky Trelawneyové?”

„*Huh?*” řekl Harry automaticky, a převedl vlastní náhlý šok do nejlepšího předstírání, jaké zvládl. Nejspíš to nebylo na takové úrovni, aby to oklamalo profesora Quirrella, ale Harry si *určitě* nemohl dopřát čas na rozmyšlení odpovědi – *moment, jak by o tom profesor Quirrell mohl vědět* – „Profesorka Trelawneyová něco proročkovala?”

„Vždyt jste tam sám *byl*, když začala,” řekl profesor Quirrell a zamračil se. „Celé škole jste sdělil, že to proroctví nemůže být o vás, protože vy nepřicházíte, vy už jste tady.”

PŘICHÁZÍ TEN, KTERÝ ROZERVE NA CÁRY SAMOTNÝ –

A dál už se profesorka Trelawneyová nedostala, protože ji

Brumbál popadl a zmizel.

„Aha, *tohle* proroctví,” řekl Harry. „Omlouvám se! Úplně jsem na něj zapomněl.”

Harry myslel, že do závěrečného tvrzení vložil příliš mnoho síly, a na 80 % očekával, že profesor Quirrell řekne, *Aha, pane Pottere, a jaké je to další tajemné proroctví, které se tu přede mnou snažíte zakamuflovat* -

„To je pošetilé,” řekl profesor obrany ostře, „jestli mi skutečně říkáte pravdu. Proroctví jsou důležitá. Lámal jsem si hlavu nad tím málem, co jsem slyšel, ale ten fragment je prostě příliš krátký.”

„Myslíte, že ten, který přichází, mohl za Hermionu?” řekl Harry, zatímco jeho mysl alokovala prostor pro další hypotézu, *nejistý referent predikátu - ten-který-přichází*.

„Bez urážky vůči slečně Grangerové,” řekl profesor obrany s dalším zamračením, „ani její život, ani její smrt se nezdají tak důležité. Ale někdo *měl* přijít - někdo, kdo, ve vaší interpretaci, tam ještě nebyl - a někdo tak důležitý, a neznámý jako hráč... kdo ví, co *dalšího* ještě mohl způsobit?”

Harry přikývl a mentálně si povzdechl, protože to znamenalo, že svou kalkulaci pravděpodobnosti lorda Voldemorta bude muset přepočítat s dalším novými důkazy.

Profesor Quirrell mluvil s přivřenýma očima, které vypadaly jen jako škvíry. „A není to jen otázka, o kom proroctví mluvilo - kdo ho měl *slyšet*? Říká se, že osud mluví k těm, kdo mají moc jej způsobit nebo odvrátit. Brumbál. Já. Vy. A z dálky jako čtvrtý, Severus Snape. Ale z těchto čtyř byli

Brumbál i Snape v přítomnosti Trelawneyové často. Vy a já jsme ti, kteří kolem ní před tou nedělí nebyli. Myslím, že je celkem jasné, že proroctví bylo zamýšleno pro jednoho z nás – předtím, než Brumbál prorokyni unesl. Říkal vám o tom ředitel něco víc?" V hlase profesora Quirrella zněl nárok. „Přišlo mi, že v tom popření bylo trochu moc síly, pane Pottere."

„Upřímně, ne," řekl Harry. „Upřímně mi to úplně sešlo z mysli."

„V tom případě mě trochu štve," řekl profesor Quirrell potichu. „Vlastně myslím, že jsem jím rozezlen."

Harry nic neříkal. Ani se nepotil. Možná to byl chabý důvod k sebejistotě, ale v tomto konkrétním případě byl Harry skutečně nevinný.

Profesor Quirrell jednou ostře přikývl, jako by něco dával na srozuměnou. „Jestli už nezbývá nic, co bychom si potřebovali říci, pane Pottere, můžete jít."

„Byl by tu ještě *další* podezřelý," řekl Harry, „někdo, koho jste na svůj seznam vůbec nezařadil. Mohl byste ho pro mě zanalyzovat, profesore?"

Opět nastalo několik chvil ticha, které téměř bylo zvukem samo o sobě.

„Co se *tohoto* podezřelého týká," řekl profesor obrany měkce, „myslím, že ho budete muset obžalovat sám za sebe, pane Pottere, bez mé pomoci. Slyšel jsem takové požadavky už dříve a zkušenost mi velí to odmítnout. Buďto budu příliš dobrý v žalování na sebe sama, a přesvědčím vás, že jsem vinný – nebo se rozhodnete, že má obžaloba

byla příliš ledabylá, a že jsem tedy vinen. Ke svojí obhajobě pronesu jen toto – potřeboval bych vsutku velmi dobrý důvod, abych chtěl ohrozit vaši křehkou alianci s dědicem rodu Malfoyů.”

Hypotéza: Profesor obrany

(8. dubna 1992, 20:37)

„...takže se obávám, že vás musím opustit,” říkal pochmurně Brumbál. „Slíbil jsem Quirinovi... tedy chci říci, že jsem slíbil profesoru obrany... že nebudu podnikat žádné pokusy o rozluštění jeho skutečné identity, osobně ani zprostředkovaně.”

„Proč jsi mu vůbec dal takový nesmyslný slib?” utrl se na něj Pošuk Moody.

„Byla to nezměnitelná podmínka, aby se nechal zaměstnat, nebo to tak alespoň říkal.” Brumbál vrhnul pohled na profesorku McGonagallovou a přes obličej mu krátce přeletěl rozpačitý úsměv. „A Minerva mi vyjasnila, že Bradavice tento rok *potřebují* kompetentního profesora obrany, i kdybych měl vytáhnout z Nurmengardu Grindelwalda a překonat staré rozepře, pokud by ho to přesvědčilo, aby místo přijal.”

„Neříkala jsem to *přesně* takto –”

„Tvůj výraz to říkal za tebe, má drahá.”

A tak brzy všichni čtyři – Harry, profesorka McGonagallová, mistr lektvarů a Alastor Moody alias ‚Pošuk‘ – zůstali v ředitelně uvelebeni sami.

Bylo zvláštní, jak se ředitelna jevila... *nevyrovnaná*... když v ní nebyl ředitel. Když jste tu neměli prastarého zmoudřelého mistra, který tomu všemu dodával *vážnost*, byli jste jen čtyři lidi, kteří se snaží mít schůzku na závažné téma, a přitom jsou obklopeni bizarními, hlučnými hračkami. Jasně viditelný z místa, kde se Harry usadil na opěrci židle, byl seřízlý kuželovitý objekt, kterému ustříhli vrchol, a který se pomalu otáčel kolem pulzujícího světla, které ho sice stínilo, ale nezakrývalo zcela, a pokaždé, když světlo zapulzovalo, celá věčička udělala zvuk *vrůp-vrůp-vrůp*, který zněl zvláštně vzdáleně, zahuhlaně, jako by přicházel skrz čtyři pevné zdi, ačkoliv celé tohle točící-se-kužel udělátko bylo jen metr nebo dva daleko.

Vrůp... vrůp... vrůp...

A pak tam s nimi bylo několik stále ještě dýchajících těl Harryho Pottera, která odsunul do volného rohu, a zbavil se tak nepořádku, který byl jeho vlastní víc než v jednom smyslu. (Jen jedno tělo *nebylo* v kopii pláště neviditelnosti, ale na to bylo potřeba jen trocha úsilí při koncentraci, aby Harry vnímal svá další já pod pláštěm, kterého byl pánem – v úsilí, které pečlivě *nevyvinul* předtím, aby zabránil získání informací z budoucnosti, kterou chtěl mít podmíněnou jen vlastními rozhodnutími.) Smutné bylo, že v tuto chvíli už nebylo nijak zvláštní vidět vlastní tělo ležet v koutě. Bylo to jen... bradavické.

„Dobře tedy,“ řekl Moody, který se tvářil trochu kysele. Zevnitř svého koženého brnění vytáhl zjizvený muž černé desky. „Toto je kopie všeho, co Ameliini lidé dali

dohromady. Skoro určitě ví, že to máme, ale je to všechno neoficiální, jasné? Takže -"

A Moody jim řekl, kdo si v Odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů myslí, že ‚Quirinus Quirrell‘ skutečně je. Zdánlivě běžný student Bradavic (leč dost talentovaný na to, aby byl jen o chlup nezískal pozici primuse), který po dostudování odjel na dovolenou do Austrálie, zmizel, a vrátil se o 25 let později, kdy se zamotal do první kouzelnické války -

„Vyvraždění rodu Monroeových Voldieho proslavilo,“ řekl Moody. „Do té doby byl jen další temný kouzelník s iluzemi o vlastní velikosti a Bellatrix Blackovou. Ale potom -“ Moody si odfrkl. „Každý blázen v zemi mu chtěl sloužit. *Doufali* byste, že Starostolec to bude brát vážně, když si uvědomí, že Voldie je ochotný zabíjet i je samotné. A přesně to ti darebáci udělali - *doufali*, že to bude brát vážně někdo jiný. Nikdo z těch zbabělců to nechtěl vést. Byl tam Monroe, Crouch, Bonesová a Longbottom. To byli skoro všichni, kdo si na ministerstvu troufali říct věci, které by Voldieho mohly naštvat.“

„Váš vlastní rod tak byl povýšen do šlechtického stavu, pane Pottere,“ doplnila vážným hlasem profesorka McGonagallová. „Existuje prastarý zákon, že když někdo vyhladí pradávný rod, ať už tuto krev pomstí kdokoliv, bude povýšen. Víme, že rod Potterů byl už tak starší než některé takzvané pradávné rody. Ale váš rod dostal přízvisko Vznesený britský rod po skončení války jako uznání, že jste pomstil Nejstarodávnejší rod Monroe.“

„Vděčně se červenáme a tak dále,“ řekl Pošuk Moody kysele. „Nevydrželo to, ale aspoň James a Lily dostali pěkný titul a zbytečnou medaili, kterou si mohli vzít do hrobu. Ale

to vynechává osm let šílených hrůz, když Monroe zmizel a Regulus Black – který byl Monroeho soukromým zdrojem mezi Smrtijedy, tím jsme si skoro jistí – byl popraven Voldiem. Jako když se protrhne přehrada a vytryskne krev, která utopí celou zemi. Sám Albus Brumbál se toho po Monroeovi musel chopit, a i to k našemu přežití málem nestačilo.”

Harry poslouchal se zvláštním pocitem neskutečnosti. Něco z toho *znělo* správně, odpovídalo pozorováním – obzvlášť s proslovem, který profesor Quirrell přednesl před Vánocemi – ale přesto...

Bavili se tu o *profesoru Quirrellovi*.

„Takže Odbor si myslí, že tohle je váš profesor obrany,“ dokončil Pošuk Moody svoje vysvětlování. „A co si o tom myslíš ty, synku?“

„No...“ řekl Harry pomalu. *Je možné mít pod maskou masku.* „Moje očividná další myšlenka je, že tenhle ‚David Monroe‘ ve válce skutečně zemřel, a tohle je jen někdo, kdo předstírá, že je David Monroe, který předstírá, že je Quirinus Quirrell.“

„To je *očividné?*“ řekla profesorka McGonagallová. „Drahý Merline...“

„Opravdu, chlapče?“ řekl Pošuk Moody a jeho modré oko rychle rotovalo. „Řekl bych, že to je trošku... *paranoidní.*“

To neznáte profesora Quirrella, neřekl Harry. „Je to teorie, kterou jde snadno ověřit,“ řekl Harry nahlas. „Stačí zkusit, jestli si profesor obrany pamatuje z války něco, co by věděl jen skutečný David Monroe. Ale předpokládám, že pokud

hraje roli Davida Monroe, který *předstírá*, že je někdo jiný, bude mít dobrou výmluvu, proč *předstírat*, že předstírá, že neví, o čem to mluvíte...”

„Trošinku paranoidní,” řekl zjizvený muž zesilujícím hlasem. „Ale ne dostatečně paranoidní! **NEUSTÁLÁ BDĚLOST!** Přemýšlej o tom, hochu - co když se *skutečný* David Monroe nikdy ani nevrátil z Albánie?”

Bylo ticho.

„Chápu..” řekl Harry.

„Samozřejmě, že chápete,” řekla profesorka McGonagallová. „Mě si prosím nevšímejte. Jen tu budu potichu sedět a šílet.”

„Když přežijete v takovémto zaměstnání, zjistíte, že jsou jen tři druhy temných kouzelníků,” řekl pochmurně Moody. Jeho hůlka na nikoho nemířila, byla mírně skloněná, ale měl ji v ruce. Vlastně jeho ruku neopustila od chvíle, kdy vstoupil do místnosti. „Jsou temní kouzelníci, kteří mají jedno jméno. Jsou temní kouzelníci, kteří mají dvě jména. A jsou temní kouzelníci, kteří mění jména jako vy a já ponožky. Viděl jsem, jak ‚Monroe’ zkosil tři Smrtijedy jako by lámal větvičky. Není moc dalších kouzelníků, kteří by v pětáctyřiceti byli tak dobří. Možná Brumbál, ale to je tak všechno.”

„Možná je to pravda,” řekl mistr lektvarů z místa, kde se zdál číhat. „Ale co z toho, Pošuku? Ať už měl jakoukoli identitu, Monroe určitě byl nepřitelem Temného pána. Slyšel jsem Smrtijedy proklínat jeho jméno i když už si mysleli, že je mrtev. Hrozně se ho báli.”

„Pokud jde o profesory obrany,“ řekla profesorka McGonagallová, „brala bych to i tak a byla za to vděčná.“

Moody se obrátil a zadíval se na ni. „A kde sakra ‚Monroe‘ celé ty roky byl? Možná myslel, že si může udělat jméno v Británii tím, že se postaví proti Voldiemu, a zmizel, když zjistil, že to nepůjde. Proč by se ale vrátil *ted'*, ha? Jaký je jeho *nový* plán?“

„Hm, ah...“ ozval se Harry váhavě. „On sám říká, že vždycky chtěl být skvělým profesorem obrany, protože všichni nejlepší bojovní kouzelníci se učili v Bradavicích. A vlastně skutečně je neuvěřitelně dobrým profesorem obrany... Chci říct, kdyby se tu chtěl jen zašívát, prošla by mu i *mnohem* horší práce...“

Profesorka McGonagallová rozhodně příkyvovala.

„Naivní,“ řekl Moody bezvýrazně. „Předpokládám, že jste ještě neuvažovali, jestli váš profesor obrany celé to vyhlazení rodu Monroe nenaplánoval.“

„Cože?“ vykřikla profesorka McGonagallová.

„Náš tajemný kouzelník se dozví o pohřešovaném klukovi z prastarého britského rodu,“ řekl Moody. „Začne se vydávat za ‚Davida Monroe‘, ale od rodiny Monroe se drží dál. Ale časem si rodina určitě všimne, že něco není v pořádku. Takže tenhle podvodník nějak pobídne Voldieho, aby je všechny vyhladil – možná mu pošle heslo k jejich ochranám – a pak je najednou lordem Starostolce!“

Zdálo se, že v Harryho mysli se rozhořel boj mezi Mrzimorem Jedna, který profesoru obrany nikdy neuvěřil, a Mrzimorem Dva, který byl až příliš loajální k Harryho

drahému příteli, profesoru Quirrellovi, aby něčemu takovému věřil jen proto, že to prohlásil Moody.

Ale ono to je dost očividné, poznamenala jeho zmijozelská část. Chci říct, opravdu věříš, že by se samo od sebe stalo, že někdo skončí jako poslední dědic prastarého rodu A K TOMU jeho rodinu vybil lord Voldemort A K TOMU ještě musí pomstít svého učitele bojových umění? Jestli něco, tak bych řekl, že to až přehnal, když svou novou identitu vystavěl jako ideál literárního hrdiny. Takové věci se ve skutečném životě nestávají.

A tohle říká sirotek, který byl vychován bez vědomí o tom, co zdědil, okomentoval to Harryho vnitřní kritik. A o kterém existuje proroctví. Však víš, ještě nikdy jsme nečetli příběh o dvou podobně nadaných hrdinech, kteří soupeří o to, kdo z nich bude víc klišovitý a dokáže tak sejmout padoucha -

Ano, odpověděl hlavní Harry přes vzdálený vrůpující zvuk v pozadí, vedeme velice smutný život a NIJAK TOMU NEPOMÁHÁŠ.

Můžeme v tuto chvíli udělat jen jedinou věc, řekl Havraspár. A všichni víme, co to je, tak proč se hádat?

Ovšem, odpověděl Harry, jak experimentálně ověříme, jestli je profesor Quirrell původní David Monroe? Co pozorovatelného se zachová různě v závislosti na tom, jestli je to skutečný David Monroe nebo podvodník?

„Co s tím mám podle tebe dělat, Moody?“ dožadovala se profesorka McGonagallová. „Nemůžu -“

„Můžeš,“ řekl zjizvený muž a nelítostně se na ni díval. „Prostě profesora obrany propustíte.“

„To ale říkáš každý rok,“ řekla profesorka McGonagallová.

„Ano, a vždycky jsem měl pravdu!“

„Jsem pro neustálou bdělost, Alastore, ale studenty musí někdo učit!“

Moody si odfrkl. „Pche! Přisahám, že ta kletba se každý rok zhoršuje, jak víc a víc váháte, jestli se jich zbavovat. Váš drahý profesor Quirrell by musel být Grindelwald v převleku, abyste ho vyhodili!“

„A je?“ Harry si nemohl pomoci, aby se nezeptal. „Tedy, mohl by skutečně být -“

„Kontroluju Grindieho celu každé dva měsíce,“ řekl Moody. „V květnu tam byl.“

„Mohl by osobou v cele být dvojník?“

„Jeho identitu ověřuju krevním testem, synku.“

„A kde máte uloženou krev, kterou používáte pro porovnání?“

„Na bezpečném místě.“ Přes zjizvené rty se rozprostřelo něco jako úsměv. „Napadlo tě už, že by ses mohl stát bystrozorem, až dokončíš školu?“

„Alastore,“ řekla profesorka McGonagallová váhavě.

„Profesor obrany má jisté... zdravotní obtíže. Předpokládám, že pro tebe to samo o sobě bude podezřelé - ale není vůbec jisté, jestli se z jeho strany dočkáme nějakých zločinů, které by nám měly bránit mu obnovit smlouvu i příští rok.“

„Ano, jeho malé šlofíčky,“ řekl Moody temně. „Amélie si

myslí, že vstoupil do cesty nějaké silné kletbě. *Mně to připadá spíš jako následek nepovedeného temného rituálu!*”

„K tomu nemáš žádný důkaz!” řekla profesorka McGonagallová.

„Ten chlap by nad hlavou klidně mohl nosit cedulku ‚temný kouzelník‘ zeleně svítícími písmeny.”

„Ah...” řekl Harry. Nevypadalo to jako úplně správný čas ptát se, co si pan Moody myslí o přístupu ‚ne všechny rituály s obětinami jsou zlo‘. „Promiňte, ale říkal jste předtím, že profesor Quirrell – tedy starý David Monroe – tedy myslím Monroe ze sedmdesátých let – každopádně prý ten člověk použil smrtící kletbu. Co to znamená? Musí někdo být temný kouzelník, aby ji mohl použít?”

Moody potřásl hlavou. „Sám jsem ji použil. Je k tomu potřeba jen moc a jistá *nálada*.” Za zkřivenými rty mu byly vidět zuby. „Poprvé jsem ji seslal na kouzelníka jménem Gerald Grice, a klidně se mně zeptej, co *ten* udělal, ale až dostuduješ.”

„Ale proč je tedy neprominutelná?” řekl Harry. „Vždyť řezavá kletba taky může někoho zabít. Tak proč je o tolik lepší použít Reducto místo Avada Kedav-”

„Drž zobák!” řekl Moody ostře. „Někdo by si to mohl špatně vyložit, když tě uslyší říct tohle zaklínadlo. *Vypadáš* příliš mladě na to, abys ho mohl seslat, ale existuje mnoholicník. A abych ti odpověděl, hochu, jsou dva důvody, proč je to kouzlo v nejčernější knize. První je, že smrtící kletba zasahuje přímo duši, a poletí, dokud nějakou nezasáhne. Proletí skrz štíty. Proletí skrz *zdi*. Je tu *důvod*, proč bystrozoři neměli povoleno ho používat před Monroeho

„Aha," řekl Harry. „To zní jako výborný důvod zakázat –"

„Ještě jsem neskončil, synku. Druhý důvod je, že smrtící kletba nepotřebuje *jenom* mocnou magii. Musíš to myslet *vážně*. Musíš *chtít* někoho mrtvého, a nestačí myslet, že je to pro vyšší dobro. Zabít Griceho nevrátilo život Blairovi Rochemu, ani Nathanu Rehfussovi, ani Davidu Capitovi. Nebylo to kvůli spravedlnosti, nebo abych mu zabránil to udělat znovu. *Chtěl jsem ho zabít*. Už tomu rozumíš, hochu? Nemusíš být temný kouzelník, abys to kouzlo mohl použít – ale nemůžeš být ani Albus Brumbál. A když tě zatknou, protože jsi s ním zabil, nemáš žádnou obhajobu."

„Chápu..." zamumlal Chlapec-který-přežil. *Nemůžeš někoho chtít mrtvého, abys zajistil nějakou pozitivní věc v budoucnosti, na seslání nestačí věřit, že je to nutné zlo, musíš chtít, aby byli mrtví – jenom tak, jako konečný výsledek ve své užitkové funkci*. „Magicky ztělesněná preference pro smrt nad životem, zasahující na úrovni čisté životní síly... To zní jako obtížné kouzlo k zablokování."

„Ne obtížné," odsekl Moody. „*Nemožné*."

Harry vážně přikyvoval. „Ale David Monroe – nebo kdo to je – použil smrtící kletbu proti několika Smrtijedům ještě *předtím*, než mu zavraždili rodinu. Znamená to, že už je tehdy musel nenávidět? Že ten příběh o bojových uměních byl možná pravdivý?"

Moody mírně potřásl hlavou. „Jedna z temných pravd o smrtící kletbě, synku, je ta, že když už ji jednou sešleš, nepotřebuješ tolik nenávisti, aby to šlo znovu."

„Poškozuje mysl?“

Moody znovu potřásl hlavou. „Ne. To dělá zabíjení. Vražda drásá duši – ale je jedno, jestli je to řezací kouzlo. Smrtící kletba nezpůsobí praskliny na duši. Ale jen rozpraskaná duše ji může seslat.“ Jestli byl na zjizveném obličejí smutný výraz, nebyl čitelný. „Ale to nám skoro nic neříká o tom, kdo je Monroe. Lidé jako Brumbál, kteří nebudou nikdy schopní smrtící kletbu seslat, protože nikdy neprasknou – jsou vzácní, velmi vzácní. Stačí jen drobná prasklina.“

V Harryho hrudníku byl zvláštní, těžký pocit. Podívoval se, co to přesně znamenalo, že se Lily Potterová svým posledním dechem pokusila seslat smrtící kletbu na lorda Voldemorta. Jistě to bylo odpustitelné, bylo *správné* a *vhodné*, aby matka nenáviděla temného kouzelníka, který přišel zavraždit její dítě, a vysmívá se jí, že ho nedokáže zastavit. Bylo by s vámi jakožto s rodičem něco v nepořádku, kdybyste *nedokázali* v takové situaci zakouzlit Avada Kedavra. A žádné jiné kouzlo by neprošlo štíty temného pána, museli jste alespoň *zkusit* temného pána nenávidět dost na to, abyste ho mohli chtít mrtvého prostě jen tak, pokud to byl jediný způsob, jak zachránit své dítě.

Stačí jen drobná prasklinka...

„Dost,“ řekla profesorka McGonagallová. „Co bychom měli udělat?“

Moodyho úsměv se zkroutil. „Zbavte se profesora obrany a uvidíte, jestli se všechny vaše potíže záhadně vyřeší. Vsadím se o galeon, že jo.“

Profesorka McGonagallová vypadala, že ji to bolí. „Ale Alastore, budeš ten předmět vyučovat ty, když –“

„Cha!“ řekl Moody. „Jestli na tuhle otázku někdy řeknu ano, zkontrolujte, jestli nejsem někdo s mnoholičným lektvarem, protože to nebudu já.“

„Experimentálně to ověřím,“ řekl Harry. A pak, když se na něj všichni dívali, dodal: „Zeptám se profesora Quirrella na otázku, kterou by skutečný David Monroe uměl zodpovědět – třeba kdo další byl v ročníku Zmijozelu v roce 1945, nebo něco takového – snad bez toho, aby to bylo očividné. Nebude z toho jistý závěr, mohl si tu roli nastudovat, ale byl by to důkaz. Stejně, pane Moody, i kdyby profesor Quirrell nebyl původní Monroe, nejsem si jistý, že zbavit se ho by bylo jen tak. Už dvakrát mi zachránil život –“

„Cože?“ dožadoval se Moody. „Kdy? Jak?“

„Jednou, když srazil pár čarodějek, které mě tahaly k zemi, a jednou, když přišel na to, že mě mozkomor vysává prostřednictvím mé hůlky. A jestli profesor Quirrell *nebyl* tím, kdo to na Draca Malfoye narařičil, pak mu zachránil život, a věci by byly mnohem horší, kdyby to neudělal. Jestli za tím vším *není* profesor obrany, byl by někým, koho si nemůžeme dovolit ztratit.“

Profesorka McGonagallová rozhodně přikyvovala.

Hypotéza: Severus Snape

(8. dubna 1992, 21:03)

Harry a profesorka McGonagallová teď stáli na pomalu se

točících schodech a otáčeli se bez klesání; tedy alespoň jeden Harry stál na těchto schodech – jeho další tři já zůstala v ředitelně.

„Můžu se vás zeptat na soukromou věc?“ řekl Harry, když si myslel, že už jsou dost daleko na to, aby nebyli slyšet.
„Soukromou obzvlášť před panem ředitelem.“

„Ano,“ řekla profesorka McGonagallová a povzdechla si.
„Ačkoli doufám, že si uvědomujete, že nemohu *udělat* nic, co by bylo v konfliktu s mými povinnostmi vůči –“

„Ano,“ řekl Harry, „to je přesně to, na co se vás potřebuji zeptat. Před Starostolcem, když Lucius Malfoy říkal, že Hermiona není součástí rodu Potterů a že nevezme peníze, řekla jste Hermioně, jak má pronést tamtu přísahu. Chci vědět, jestli vaše hlavní povinnost je vůči studentce Bradavic Hermioně Grangerové, nebo vůči hlavě Fénixova řádu, Albusu Brumbálovi, kdyby taková věc nastala znovu.“

Profesorka McGonagallová vypadala, jako by ji před chvílí někdo udeřil do tváře litinovou pánví, a teď jí bylo řečeno, že se to stane znovu, a že se má snažit neucuknout.

Harry sám trochu ucuknul. Někdy se postupem času bude muset naučit, jak *nesdělovat* věci tak, aby měly pokud možno největší dopad.

Zdi kolem nich ubíhaly a jakýmsi způsobem při tom klesali.

„Oh, pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová s dlouhým výdechem. „Já... *přeji* vám, abyste mi nemusel takové otázky klást... oh, Harry, v tu chvíli jsem vůbec nepřemýšlela. Jen jsem viděla šanci pomoci slečně Grangerové a... a *byla* jsem kdysi zařazena do Nebelvíru.“

„Teď máte možnost myslet,“ řekl Harry. Vyznělo to úplně špatně, ale *stejně* to musel říct, protože - „Neříkám, abyste byla loajální ke *mně*. Ale jestli víte - jestli jste si *jistá* - co budete dělat, když bude nevinný bradavický student stát proti Fénixovu řádu podruhé...”

Ale profesorka McGonagallová potřásla hlavou. „*Nejsem* si *jistá*,“ zašeptala profesorka přeměňování. „Nevím, jestli to předtím byla správná volba. Je mi líto. Nedokážu tak hroznou věc rozhodnout!”

„Ale *stejně něco* uděláte, když se to stane znovu,“ řekl Harry. „Nerozhodnost je také volba. Nemůžete si prostě *představit*, že musíte okamžitě udělat rozhodnutí?”

„Ne,“ řekla profesorka McGonagallová, a znělo to trochu prudčeji. Harry si uvědomil, že jí náhodou poskytl cestu ven. Další slova profesorky Harryho obavu potvrdila. „Tak hrozná volba, pane Pottere - myslím, že ji neudělám, dokud skutečně nebudu muset.”

Harry si uvnitř povzdechnul. Asi neměl právo chtít po profesorce McGonagallové, aby řekla cokoli jiného. V morálním dilematu, kde v každém případě něco ztratíte, se budete z rozhodnutí vždycky *cítit* špatně, takže si dočasně ušetříte mentální bolest tím, že se rozhodnout odmítnete. Za cenu toho, že nebudete moci nic předem naplánovat, a za cenu toho, že budete mít tendenci nejednat a vyčkávat, dokud třeba nebude i příliš pozdě... ale těžko se dalo očekávat, že si takových věcí bude vědoma čarodějka. „Dobře,“ řekl Harry.

Ačkoliv to vlastně vůbec nebylo dobře. Brumbál by mohl chtít ten dluh zrušit, i profesor Quirrell by chtěl Harryho z dluhu dostat. A pokud profesor obrany *byl* David Monroe,

nebo dokázal přesvědčivě *vystupovat* jako David Monroe, pak lord Voldemort technicky rod Monroe *nevyhladil*. V kterémžto případě by někdo mohl ve Starostolci nechat odhlasovat zrušení povýšení rodu Potterů. protože ten byl udělen za pomstění nejstarodávnějšího rodu Monroe.

V kterémžto případě by Hermionin slib sloužit vznešenému rodu byl neplatný.

Nebo možná ne. Harry nevěděl nic o legalitě, obzvlášť ne o tom, jestli by rod Potterů dostal peníze *nazpět* kdyby někdo Hermionu do Azkabanu poslal. Právně vzato to, že jste o něco přišli, ještě nemuselo znamenat, že dostanete zpátky svou platbu za to. Harry si nebyl jistý a netroufal si zeptat se kouzelnického právníka...

...bylo by příjemné moci věřit, že alespoň jeden dospělý se postaví za Hermionu namísto za Brumbála, kdyby hrozilo, že se vynoří takové téma.

Schody, na kterých stáli, se přestaly otáčet, a stáli před zády velkých kamenných chrličů, kteří odduněli stranou a odhalili chodbu.

Harry vystoupil ven -

A Harryho rameno chytila ruka.

„Pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová tlumeným hlasem, „proč jste chtěl, abych dávala pozor na profesora Snapea?“

Harry se zase obrátil.

„Říkal jste mi, abych ho hlídala pro případ, že by se změnil,“

pokračovala profesorka McGonagallová urgentním tónem. „Proč jste to říkal, pane Pottere?“

V tuto dobu už chvíli trvalo, než se Harrymu podařilo rozpomenout, proč něco takového říkal. Harry a Neville zachránili Lesatha Lestrangle před šikanováním a Harry pak konfrontoval Severuse v chodbě a, alespoň podle slov mistra lektvarů, ‚téměř zemřel‘ -

„Zjistil jsem něco, kvůli čemu jsem si začal dělat starosti,“ řekl Harry za okamžik. „Od někoho, kdo mě přinutil slíbit nikomu nic neříkat.“ Severus Harryho donutil přísahat, že jejich konverzaci nebude s nikým sdílet, a Harry tím byl stále vázán.

„Pane Pottere -“ začala profesorka McGonagallová, a pak vydechla a záblesk nabroušenosti zmizel tak rychle jako se objevil. „Ale nic. Jestli nesmíte nic říci, tak nesmíte nic říci.“

„Proč se ptáte vy?“ řekl Harry.

Profesorka McGonagallová se zdála váhat -

„Dobře, budu specifičtější,“ řekl Harry. Poté, co to profesor Quirrell několikrát udělal *jemu*, Harry už to začínal pochyťávat. „Jaké změny už jste si *všimla* u profesora Snapea, že se snažíte rozhodnout, jestli mi o ní máte říct?“

„Harry -“ řekla profesorka přeměňování a pak zavřela ústa.

„Očividně vím *něco*, co vy nevíte,“ řekl Harry nápomocně. „Vidíte, to je důvod, proč nemůžeme pořád odkládat snahu rozhodnout naše děsivá morální dilemata.“

Profesorka McGonagallová zavřela oči, zhluboka se

nadechla, chytla se za kořen nosu mezi očima a několikrát ho stiskla. „Dobře,“ řekla, „je to nenápadná věc... ale dělá mi starosti. Jak bych to řekla... pane Pottere, četl jste mnoho knih, které by malé děti neměly číst?“

„Četl jsem je všechny.“

„Samozřejmě. Takže... Sama tomu tak docela nerozumím, ale po celou dobu, kdy byl Severus v této škole zaměstnaný, a potloukal se kolem v tom strašně špinavém plášti, tu byl i *jistý druh děvčat*, které na něj toužebně zíraly -“

„Říkáte to, jako by to bylo něco nesprávného?“ řekl Harry. „Tedy, jestli jsem z těch knih něco *pochopil*, je to to, že nemáte zpochybňovat preference druhých lidí.“

Profesorka McGonagallová věnovala Harrymu *velmi* zvláštní pohled.

„Tím chci říct,“ řekl Harry znovu, „že z toho, co jsem četl, je asi 10% šance, že až budu trochu starší, bude profesor Snape připadat atraktivní *mně*, a nejdůležitější je, abych prostě přijal to, co mi -“

„*Každopádně, pane Pottere*, Severus si těchto pohledů mladých dívek nikdy nevšímal. Ale teď -“ zdálo se, že profesorka McGonagallová si něco uvědomila, a rychle dodala se zvednutýma rukama, „prosím nevysvětlujte si to zle, profesor Snape *určitě* tyto mladé čarodějky nezneužil! Rozhodně ne! Nikdy se na žádnou ani neusmál, pokud jsem slyšela. Říkal mladým dámám, aby na něj přestaly zírat. A když na něj zírají dál, podívá se jinam. To jsem viděla na vlastní oči.“

„Er...” řekl Harry, „promiňte, ale jen proto, že jsem ty knihy četl neznámá, že jsem jim porozuměl. Co to všechno znamená?”

„Že si začal všímat,” řekla profesorka McGonagallová tlumeně. „Je to nenápadná věc, ale teď, když už jsem to viděla, jsem si jistá. A to znamená... Docela se obávám... že vazba, která Severuse držela na Albusově straně... možná byla oslabena nebo dokonce zlomena.”

2 + 2 = ...

„*Snape a Brumbál?*” Pak Harry uslyšel, co vypustil z úst, a spěšně dodal: „Ne, že by na tom bylo něco špatného -”

„*Ne!*” řekla profesorka McGonagallová. „Oh pro pána - nemohu vám to vysvětlit, pane Pottere!”

Konečně mu to docvaklo.

On byl pořád ještě zamilovaný do mé matky?

Zdálo se to být něco mezi krásně smutným a patetickým, než mu to asi za pět vteřin zase docvaklo.

Samozřejmě, to bylo předtím, než jsem mu zkoušel radit se vztahy.

„Chápu,” řekl Harry po chvíli opatrně. Byly chvíle, kdy to ani ,ups‘ nedokázalo pokrýt. „Máte pravdu, to není dobré znamení.”

Profesorka McGonagallová si skryla obličej v dlaních. „Ať už si teď myslíte cokoliv,” řekla mírně utlumeným hlasem, „ujišťuji vás, že to také není správně. Nechci o tom už slyšet, nikdy.”

„Takže...” řekl Harry. „Jestli, jak říkáte, bylo pouto, které vázalo profesora Snapea k panu řediteli, *zlomeno*... co by v takovém případě udělal?”

Nastalo dlouhé ticho.

Co by v takovém případě udělal?

Minerva spustila své ruce a zírala dolů na vzhůru obrácený obličej Chlapce-který-přežil. Jedna prostá otázka by jí neměla způsobit tolik nepohodlí. Zнала Severuse celé roky, nějakým způsobem je spojovalo proroctví, které oba slyšeli. Ačkoli Minerva měla podezření, z toho, co věděla o pravidlech proroctví, že sama byla jen *posluchačkou*. Byly to Severusovy činy, které přinesly naplnění proroctví. A ta vina a zklamání, které z té volby vycházely, trápily mistra lektvarů po celé roky. Nedokázala si představit, kým by Severus byl bez nich. Její mysl byla prázdná, když se pokoušela si to představit; její myšlenky nepopsaný pergamen.

Zajisté už Severus nebyl tím mužem, kterým byl dříve, tím našťvaným a hrozně pošetilým mladým mužem, který odnesl proroctví Voldemortovi výměnou za možnost být přijat mezi Smrtijedy. Zнала ho celé roky a Severus už jistě tím mužem nebyl...

Ale zнала ho ve skutečnosti vůbec?

Byl vůbec *někdo*, kdo znal skutečného Severuse Snapea?

„Nevím,“ řekla nakonec profesorka McGonagallová.

„Skutečně nevím. Nedokážu si to vůbec představit. Víte vy něco víc, pane Pottere?“

„Er...“ řekl Harry. „Myslím, že můžu říct, že vodítka, která mám, ukazují podobným směrem jako ta vaše. To znamená, že se zvýšila pravděpodobnost, že profesor Snape už není zamilovaný do mé matky.“

Profesorka McGonagallová zavřela oči. „Já to vzdávám.“

„Jinak ale nevím o ničem nesprávném, co by udělal,“ dodal Harry. „Předpokládám, že pan ředitel vám dal povolení se mě na to zeptat?“

Profesorka McGonagallová od něj odhlédla a zadívala se do zdi. „Prosím, ne, Harry.“

„Dobře,“ řekl Harry, otočil se a spěchal pryč chodbou. Za sebou slyšel pomalejší kroky profesorky McGonagallové, a dunivý zvuk, jak se chrličce posouvaly zpět na své místo.

Pozítří ráno, během hodiny lektvarů, přetekl Harrymu *lektvar odolnosti vůči chladu* přes okraj kotlíku zelenou pěnou a nechutným zápachem, a profesor Snape, který vypadal spíš rezignovaně než znechuceně, řekl Harrymu, aby po hodině zůstal. Harry měl v této věci svá vlastní podezření, a tak hned, jak třída odešla – Hermiona byla jako obvykle v posledních dnech mezi prvními – dveře se za odcházejícími studenty zavřely a zamkly.

„Omlouvám se za zničení vašeho lektvaru, pane Pottere,“ řekl Severus Snape potichu. Na obličeji měl zvláštní smutný

výraz, jaký na něm Harry viděl dosud jen jedinkrát, před časem v chodbě. „Nepromítne se to do vašich známek. Prosím, sedněte si.“

Harry se posadil zpátky do lavice a vyplňoval čas seškrábáváním zelené skvrny na dřevěném povrchu, zatímco mistr lektvarů sesílal několik kouzel pro soukromí.

Když mistr lektvarů skončil, znovu promluvil. „Já... vůbec nevím, jak toto téma otevřít, pane Pottere, takže to prostě řeknu... podařilo se vám před mozkomorem vybavit si vzpomínky na noc, kdy vaši rodiče zemřeli?“

Harry v tichosti přikývl.

„Jestli... vím, že to nemůže být příjemná vzpomínka, ale... mohl byste mi říct, co se stalo...?“

„Proč?“ řekl Harry. Jeho hlas byl vážný, rozhodně si *nedělal srandu* z prosebného výrazu, který Harry nikdy nečekal, že u tohoto člověka uvidí. „Ani pro vás to nemůže být příjemná věc, profesore –“

Hlas mistra lektvarů byl spíš jen šepot: „Představoval jsem si to posledních deset let každou noc.“

Víš, řekla Harryho zmijozelská stránka, možná není úplně dobrý nápad mu dopřát rozuzlení, pokud je jeho loajalita založená na pocitu viny a už se rozpouští –

Sklapni. Zamítá se.

Nebylo to něco, co by se Harry *skutečně* dokázal přimět zamítnout. Vyslechl si připomínku od své zmijozelské stránky a tím to haslo.

„Řeknete mi *přesně*, jak jste se dozvěděl o tom proroctví?“ řekl Harry. „Je mi líto, že z toho musím udělat obchod, a řeknu vám to hned potom, jenže by to mohlo být opravdu důležité –“

„Není k tomu co říct. Přišel jsem na pohovor k zástupkyně ředitele, ucházet se o místo mistra lektvarů, a tak jsem čekal před pokojem v hostinci U prasečí hlavy, a uchazečka přede mnou byla Sibylla Trelawneyová, která chtěla místo profesorky věštění. Jakmile Trelawneyová vyslovila ta slova, utekl jsem, pustil z hlavy vyučování v Bradavicích, a běžel jsem za Temným pánem.“ Obličej mistra lektvarů byl zachmuřený a stažený. „Ani jsem nepřemýšlel, proč ta hádanka přišla zrovna ke mně, než jsem ji prodal jinému.“

„Ucházeli jste se o *práci*?“ řekl Harry. „Když jste se vy i profesorka Trelawneyová oba zrovna ucházeli o práci, profesorka McGonagallová s vámi měla vést pohovor? To mi připadá... jako poměrně velká shoda náhod...“

„Proroci jsou pěšáky času, pane Pottere. Opovrhují shodami náhod, jsou nad nimi. Byl jsem ten, kdo to proroctví měl vyslechnout a být jeho nástrojem. Minervina přítomnost nezpůsobila žádný rozdíl v tom, jak k tomu došlo. Nebylo tam žádné paměťové zaklínadlo, jak jste předpokládal, nevím, proč jste si to myslel, ale paměťové zaklínadlo tam nebylo, nemohlo tam být. Hlas proroka má jistou kvalitu, mystérium, které ani nitrozpyt nedokáže předat, jak by mohlo být obsaženo ve falešné vzpomínce? Myslíte, že by Temný pán věřil pouhým mým slovům? Temný pán se chopil mé mysli a viděl v ní mé zmatení, a i když se nedokázal chopit přímo té záhadnosti, věděl, že proroctví je pravdivé. Temný pán mě v tu chvíli mohl zabít, když už měl, co chtěl – byl jsem blázen, když jsem za ním šel – ale viděl ve mně nevím co, a vzal mě mezi Smrtijedy, za podmíněk,

které ale stanovil on, ne já. Tak jsem to způsobil, tak jsem to všechno způsobil, od začátku do konce, všechno moje činy." Severusův hlas zněl drsně a jeho obličej byl plný bolesti. „A teď mi prosím řekněte, jak Lily zemřela.”

Harry dvakrát polkl a začal popisovat.

„James Potter zakřičel na Lily, aby se mnou utekla, že Vy-víte-koho zdrží.”

„Vy-víte-kdo řekl –” Harry zastavil, protože ho po těle mrazilo a jeho svaly jako by se připravovaly sevřít. Vzpomínka se mu teď vracela silněji, doprovázená asociacemi chladu a temnoty. „Použil... smrtící kletbu... a pak se nějak dostal po schodech nahoru, myslím, že musel letět, nepamatuju si žádné kroky a nic... a pak moje matka řekla: ‚Ne, Harryho ne, prosím, Harryho ne!’ nebo něco takového. A Temný pán – jeho hlas byl vysoký, jako když voda píská z konvice, jen *ledový* – Temný pán řekl –”

Ustup stranou, ženo! Nepřicházím pro tebe, jen pro toho chlapce.

Ta slova byla v Harryho paměti velmi zřetelná.

„– řekl mé matce, aby se mu klidila z cesty, že si přišel jen pro mě, a moje matka ho prosila, aby měl slitování, a Temný pán řekl –”

Dávám ti tuto neobvyklou šanci utéct.

„– že je velkorysý a dává jí šanci uniknout, ale nebude s ní bojovat, a i když zemře, nemůže mě zachránit –” Harryho hlas byl nejistý, „– a tak se mu snažila uhnout z cesty. A v tu chvíli moje matka prosila Temného pána, aby si vzal její

Život místo mého - a Temný pán - Temný pán jí řekl - a tentokrát měl hlubší hlas, jako by přestal předstírat -"

Dobře, přijímám tvou nabídku.

„- řekl, že přijímá její nabídku, a že má odložit hůlku, aby ji mohl zabít. A pak Temný pán čekal. Prostě čekal. Nevím, co si Lily Potterová myslela, vlastně nedávalo smysl, co řekla, nebylo to jako by Temný pán najednou zabil ji a pak prostě odešel, když si přišel pro mě. Lily Potterová nic neříkala, a pak se jí Temný pán začal smát a bylo to strašné a - a pak konečně zkusila tu jedinou další možnou věc, kterou mohla, a která nebyla opustit mě nebo se vzdát a prostě zemřít. Nevím, jestli by vůbec mohla, jestli by to kouzlo zafungovalo, ale když o tom přemýšlím, musela to zkusit. Poslední věc, kterou moje matka řekla, bylo ‚Avada Ke-‘, ale Temný pán začal svou vlastní kletbu hned jak ji slyšel říkat ‚Av‘ a zabralo mu to méně než půl vteřiny a pak se zablesklo zelené světlo a pak - a pak - a pak -“

„To stačí.“

Pomalou, jako tělo stoupající k hladině vody, se Harry vrátil z místa, kde byl, ať už to bylo kdekoli.

„To stačí,“ řekl mistr lektvarů drsně. „Zemřela... Lily tedy zemřela bez bolesti? Temný pán... jí nic nedělal, než zemřela?“

Zemřela s myšlenkou, že selhala, a že Temný pán jako další krok zabije její dítě. To je bolest.

„On - Temný pán ji nemučil -“ řekl Harry, „jestli to je to, na co se ptáte.“

86. Kapitola, Ověřování více hypotéz - Znamení zla a Pošuk Moody - Archetypal.cz

Dveře za Harrym se odemkly a rozletěly doširoka.

Harry odešel.

Byl pátek, 10. dubna roku 1992.

[<< 85. Kapitola, Tabu za tabu, dohry, část 3.,](#)

[Vzdálenost - Fénix](#)

[87. Kapitola, Vědomí hédonismu - Vztahy >>](#)

Další kapitoly budou přibývat na stránce

<https://archetypal.cz/2021/hpamr-kniha-pata/>

Stále aktualizované předchozí knihy najdete na stránce

<https://archetypal.cz/HPaMR>